ĐỨC ÔNG - TỔ
CỤ ĐỖ - THUẦN - HUẬU

LỜI TỰA. . . . . .

Đây là tiểu thuyết nói về lý trí, tả sơ cho các bạn tu tâm dưỡng tánh xem chơi cho thỏa lòng mộ đạo, xem giải trí, đánh đổ sự buồn tủi, đem lại sự vui tươi để suy nghĩ an thần dưỡng trí, đem lại sức khỏe cho con người, và để hiểu bản thể của con người như : Thịt, Da, Xương, Máu và Ngũ Tạng.

Bàn về việc tu nó có ích lợi gì ?

Xét tận nguồn gốc của nó, ứng phó loại nào hóa thành một khối vật-chất, sanh-sanh hóa hóa điển quang có đủ màu sắc, để thụ-hưởng thiên nhiên. Đất hóa sanh, rồi giải-tán bản thể thành đất, và trả lại cho đất. Nhưng đối với điển-quang khi về trên thiên-không, không trả lại cho thiên-không.

Thật sự ta thử hỏi bản-thể là một cái ổ hay là một cái nhà cho khí-điển dựa nương để Hồn làm việc .....

Saigòn, ngày 01 tháng 03 năm 1964

ĐỖ - THUẦN - HẬU

HỒI THỨ NHỨT

Vào thời khai Thiên lập Địa, lúc đó đã có đủ Phật, Tiên Thần, Thánh trên cõi Trời. Bầu trời được phân ra nhiều từng, mỗi từng đều có Phật, Tiên, Thần, Thánh và cũng có đủ núi non mây nước... Lúc bấy giờ bầu trời giống như mặt đất ở thế gian. Nước thì lại có hai thứ: Một thứ lạnh sanh nóng và một thứ nóng sanh lạnh...

Núi non cũng đủ màu sắc hoa quả, cây cỏ xanh tươi như ở thế gian...

Tại đây, nơi Trung Thiên, từng trời sừng sững dựng lên một dãy núi tên là Kỳ Lam-Thạch cũng gọi là Ngũ-Hành Sơn. Triền núi cao chớn chở, đó đây dây leo chằn chịt, chim ca vượn hí ngày đêm để vui đón cảnh sống dậy của núi rừng.

Trong muông điểu thú đang vui sống, có một con chim biết tu luyện để biến thành chúa của muôn loài chim trên non này...

Chim này đầu to hơn đầu người, mặt mũi miệng tai đều giống người. Mình chim phủ bộ lông xám, chơn và cánh chim gồ-ghề trông kỳ dị. Tánh tình và lời nói chẳng khác gì loài người. Chim tự xưng là Điểu-Sào Thiền-Sư.

Vào một ngày kia, Ngọc-Hoàng Thượng-Đế triệu tập một cuộc gặp gỡ đầy đủ các vị Phật Tiên trong cõi Trời. Trong cuộc gặp gở này lại có Điểu-Sào Thiền-Sư cùng các thú khác tuy tu chưa đúng lực lượng, hình hài là thú vật, nhưng Tâm họ là Phật Tiên nên được đến dự.

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế phán rằng : "Điểu-Sào Thiền-Sư, ngươi phải xuống trần gian để hoằng hóa chúng sanh".

Điểu-Sào Thiền-Sư bạch:

Muôn tâu Bệ hạ. xin Bệ-hạ cho tôi biến trở lại hình người

Ngọc-Hoàng lại phán:

Tội nặng, tội nhẹ và sự tu hành có đúng lực lượng hay không tùy theo điển quang đục hay trong. Tất cả đều được phán xét bằng một cây cân công bình hay là Lương-Thiên-Xích cũng gọi là Niết-Bàn. Khi nhà Ngươi đến đó tùy theo khả năng công phu của nhà ngươi đã có, nhà ngươi sẽ bị nó hút xuống trần gian, lúc ấy ngươi sẽ hiểu biết những luật định; cân này của Đại Hội Phật Tiên, Thần, Thánh phán xét nên không hề có thiên vị một ai cả. Kẻ có tội sẽ nhận lấy hậu qủa mà mình đã làm ra, nếu không tội sẽ được tăng, và cũng tùy theo điển trong hay đục mà biểu quyết.

Sau khi phán xét xong, Thượng-Đế truyền bãi trào. Lúc ấy, bất ngờ Thiền-Sư bị điển rút đến Niết-Bàn.

Thiền-Sư tự hỏi: Ta đã bị tội gì mà sao ta cảm thấy ngu dốt tối tăm trong lúc này?

Điểu-Sào Thiền-Sư vội lấy điển làm phép trụ để bay trở lại hỏi Ngọc-Hoàng Thượng-Đế cho rõ xem mình đã bị tội gì mà phải đày xuống trần gian như thế này. Khi Điểu-Sào Thiền-Sư bay đến gần điện Ngọc-Hoàng thì bị điển triệt hạ, nên Thiền-Sư không thể tới được. Lúc đó Niết-Bàn vận chuyển đến con số của Điểu-Sào tức thì Thiền-Sư phải trở lại Niết-Bàn. Niết-Bàn rút vô từng trong xoay vần các điển quang xáo trộn làm cho điển quang của Điểu-Sào Thiền-Sư bận rộn và khiến cho tâm trí của Thiền-Sư bối rối bão bùng. Bổng nghe một tiếng sấm nổ vang trời vỡ đất, Điểu-Sào Thiền-Sư bất tỉnh nhơn sự, mãi một lúc sau mới tỉnh lại. Thiền-Sư nhận thấy ta đây vẫn là Điểu-Sào Thiền-Sư, hình tướng không đổi.

Thiền-Sư tự hỏi:

Đây là nơi nào,chỗ nào đây? Không rõ nơi nào là nơi nào?

Thiền-Sư cất tiếng than ràng:

Ôi, Trời Đất cho ta một kiếp khổ như vầy, hình tướng ta kỳ dị hơn người, ta phải làm sao bây giờ.

Sau khi nhìn kỹ xung quanh, chợt Điểu-Sào Thiền-Sư ngạc nhiên và nói:

A! đây là cõi thế gian ta không còn chối cãi nữa.

Thiền-Sư đứng dậy đi ít bước, người nhận thấy cây cối xinh tươi, gai gốc chằn chịt khó bề đi lại, mọi vật dụng gì của thế gian cũng là gai gốc, hễ đụng chạm vào thân ta thì sẽ bị trầy trụa đổ máu, nhức nhối khó chịu. Không hề có một vật gì hiền hòa như ở trên cảnh trời trước kia ta đã sống.

Điểu-Sào Thiền-Sư ngước mặt lên trời than rằng: Ta đây là ai? Vì lỗi gì mà ta phải bị đày xuống trần gian khổ cực như thế này!...Kiếp này ta đành chịu những sự đắng cay.

Lúc đó Điểu-Sào Thiền-Sư tự ăn năng thức tỉnh. Thiền-Sư mới qùy xuống đảnh lễ Phật, miệng thầm khấn vái:

Xin Phật ngài lấy đức từ bi ban bố phước lành cho con ở tại trần gian, để làm việc hoằng hóa chúng sanh cho tròn nhiệm vụ.

Khấn vái xong, Điểu-Sào Thiền-Sư ngó ngay xuống triền núi, đó đây đường sá quanh co hiểm trở, chợt thấy một người phụ nữ đang đi lên. Vừa đến bên Điểu-Sào Thiền-Sư nàng liền chào và nói:

Tôi là người sống ở triền núi này, tu hành đến nay được hai chục năm, hằng ngày tôi đi dạo khắp đỉnh núi này, nhưng không thấy người nào lai vãng đến đây, nay tôi lại gặp được ông có lẽ ông là một vị chơn Tiên trên Thượng Giới giáng trần.

Điểu-Sào Thiền-Sư đáp:

Mô Phật: Tôi xin đỡ lời cô, cô kính trọng tôi quá lẽ.

Cô-Ni vừa cười vừa nói:

Xưa nay hễ là dị tướng tất hữu kỳ tài, cũng bậc chơn Tiên, nào phải ngạ quỉ súc sanh mà được đủ nguyên hình giáng thế, xin ông cho biết tên, phẩm và bửu hiệu của ông.

Đoạn Cô-Ni lại tiếp:

Dầu Ngài là bậc Tiên đi nữa, thế gian gọi đến cũng phải cho rõ chơn như.

Lúc ấy Thiền-Sư hơi ngạc nhiên, nhưng không thể từ chối được. **Thiền-Sư** vừa niệm Phật vừa trả lời:

Thật thế, ta là Điểu-Sào Thiền-Sư, từ cõi Trung Thiên giáng thế, ta xin chào Cô-Ni.

Đoạn Thiền-Sư mĩm cười nói: Xin cô cho biết pháp danh bửu hiệu.

Ta là A-Hương Cô-Ni.

Thiền-Sư ngẫm nghĩ một chập:

Lúc trước ta có đi bên cảnh trời Tây và đã nghe nói đến tên cô này, nhưng không biết phải nàng đây không? Người thật giống người, tên lại trùng tên, làm sao ta phân biệt được?

Bổng đâu từ các ngả rừng chim chóc và muôn loài cầm thú tiến đến bên Điểu-Sào Thiền Sư để dâng bông trái.

Thiền-Sư Mô Phật và nói rằng:

Đây là cõi thế gian cũng đầy bông trái như trên Thiên Đàng. Ta xin mời Cô-Ni cùng ta làm lễ phạn thực cho vui.

Lúc đó Cô-Ni không dám từ chối và khẽ mĩm cười:

Mô Phật, em xin vâng.

Cô-Ni vừa ngồi trên bực thạch vừa thi lễ. Điểu-Sào Thiền-Sư đáp lễ và liếc mắt để nhìn hình dung tuấn tú, ăn nói đoan trang Cô-Ni mặt tròn, miệng rộng, đôi mắt phân minh đầu đội mô ni màu đen, mặc áo kim sa trông thật yêu kiều thùy mị.

Điểu-Sào Thiền-Sư khẽ nói:

Ta tuy tu hành đã lâu mà cũng còn mê sắc ái tình....

Đoạn Điểu-Sào Thiền-Sư than rằng:

tại sao ta tu đến nỗi này mà còn mê trần lắm thay, nhưng trong kinh nhà Phật có câu: "**Sắc bất dị không, không bất**

dị sắc, thọ tưởng hành thức, diệt phục như thị" cũng có nghĩa là: Phật, một bậc trên không, xem hình thức cũng còn mê sắc như ta, còn ta bị đày xuống trần gian, mang xác thịt, tránh sao cho khỏi bụi trần.

Điểu-Sào Thiền-Sư Mô Phật và nói: Thưa cô, cô có đôi bạn chưa? Và thanh xuân đã mấy?

Đoạn ông tiếp: Ở trần phải lo cho trần, tại sao cô nương lại tu? Hay là cô nương cùng ta chung lo xây dựng một gia đình tại trần gian đi! Sách có câu : Cư trần nhiễm trần, còn sự tu hành ta vẫn cứ tu, Đời Đạo Song Tu cho phương tiện... nhưng chúng ta là căn Tiên cốt Phật biết luyện tánh sửa mình, cũng có thể trừ mùi tục lụy. Nhiễm thì cũng nhiễm đành rằng chúng ta cùng mang bệnh nhiễm trần, ta nhớ lại **Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí** của Đức Di Đà có phân rằng:

Chúng sanh có điều chi bị trần lôi cuốn, ta sẵn có khoa học gọi là Pháp Luân Thường Chuyển, chúng sanh theo pháp ấy mà rèn luyện, mọi bệnh lần lần sẽ thuyên giảm.Cô-Ni nghe nói dứt lời, liếc mắt nhìn Thiền-Sư và thầm nghĩ:

Người này sao giống người chồng của mình khi trước, duy có hình thể khác thường, người không tay lại có cánh, chân tựa chim.

Nói đoạn, Cô-Ni thầm nhớ lại trước kia mà lòng bán tánh bán nghi. Điểu-Sào Thiền-Sư cũng nhìn kỹ lại người đối diện với ông thấy sao nàng giống vợ mình khi trước, đoạn ông khẽ hỏi: Chẳng biết cô nương được mấy người con, và sao lại góa chồng?

Cô-Ni liếc mắt mĩm cười và trả lời:

Nếu tôi nói ra hình như tưởng tượng rằng, vì trong lúc ấy lòng tôi bối rối quá nên không tin được chắc chắn, nhưng tôi cũng kể lại đây cho Thượng Tiên rõ: Ngày xưa tôi ở lại cảnh trời Tây, Phật cho tôi làm việc coi về xe sấm, thừa

lệnh **Thượng Đế** chỉ bảo, tôi tên là A Hương... bạn tôi là Cam Lâm Bữu Hiệu. Em chồng tôi là Cam chi Thượng Tiên làm thần mưa gió dưới thế gian này....Rồi một hôm bão bùng vang dậy, tôi nghe nơi Thiên Không điển quang chớp nhoáng, rồi một tiếng nổ vang trời dậy đất, bổng chồng tôi và em chồng tôi bị giải tán rồi lạc lối không biết đi hướng nào. Còn tôi và bốn đứa con sa xuống nơi triền núi Kỳ Lam này....Ở đây hàng ngày tôi tu luyện theo **Khoa Học Huyền Bí của Đức Di Đà**, nguyên sáu chữ Pháp Môn và được phân ra làm ba giai đoạn như sau:

Nam Mô là sơ thừa, thuộc về sự hoạt động của tay chơn.

A Di là trung thừa, thuộc về ngũ tạng và bản thể.

Đà Phật là thượng thừa thuộc về bộ đầu.

Ở nơi này hàng ngày tôi và bốn đứa con của tôi đồng luyện Pháp Môn chơn truyền của Đức Phật.

Cô-Ni vừa dứt lời thì mặt trông buồn bã, nhớ chồng rơi nước mắt. **ĐiểuSào Thiền-Sư** buôn lời khuyên nhủ:

Từ Tiên, Phật đến người ở thế gian, đâu đâu cũng có sự buồn sự vui. Dưới trần thế ở trên mảnh đất phù sanh này chúng ta còn xác trần làm sao thoát khỏi.

Sau khi gạn hỏi rõ ràng Điểu-Sào Thiền-Sư vội nói:

Xin cô Tiên cho tôi được biết bốn người con của cô bửu hiệu là gì, để tôi có thể hiểu biết được rõ căn nguyên.

Cô-Ni mặt rầu rầu:

Bạch hóa Tiên Trưởng, những đứa con của tôi ở trong bốn góc núi này. Thường ngày chúng tu luyện hóa phép nhiệm mầu của chư Tiên Bồ Tát.

1. Đứa thứ nhất tên là : Kim Thiền Sư Trưởng ở nơi hướng mặt trời mọc.

2. Đứa thứ hai ở hướng mặt trời lặng, bữu hiệu là Đà-Ra Ni-Đế Tiên Trưởng Bồ Tát tên là Dương Thủy Bồ Tát.

3. Đứa thứ ba ở phía Nam, bửu hiệu là Đà-La Bát Đa Đại Bi Tiên Trưởng Bồ Tát, tên là Nguyên Thủy Chân Trưởng.

4. Đứa thứ tư ở góc núi phía Bắc, bửu hiệu là Chi-Ri Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát, tên là Âm Thủy Dương-Phu.

Cô Ni vừa dứt lời thì Điểu-Sào Thiền-Sư bật khóc,vừa dơ tay ôm lấy đầu Cô-Ni. Cô-Ni vội đở tay Điểu-Sào và hoảng hốt nói rằng: Không, thoái tu hành Phật hạnh, xin Ngài hãy bình tĩnh để tôi hiệu triệu bốn đứa con tôi trở lại đây để chúng ta cùng nhau hiểu biết, xin người chớ nên nóng tánh vội vàng mà lầm lỗi lạc đường.

Khi ấy Thiền-Sư ngồi lại và nói:

Mô Phật, tôi xin lỗi và mong Cô-Ni tha thứ cho. Chúng ta là người tu hành, mà tôi thì tánh nóng nảy quá, nên lắm lúc cũng cảm thấy phiền phức cho tôi nữa.

Cô-Ni niệm chú gọi điển, tức thì có bốn vị Phan Vương xuất hiện và đồng thưa:

Mô Phật, bạch mẫu thân, mẫu thân đòi chúng con đến có việc chi dạy bảo, xin cho chúng con được rõ:

Cô-Ni vừa mô Phật vừa nói:

Chúng con có biết thân phụ của chúng con là ai không?

Đoạn A-Hương chỉ Điểu-Sào Thiền-Sư và nói:

Đó người ngồi chóp núi kia có phải là thân phụ của chúng con không?

Bốn vị Phan Vương đồng liếc mắt và nhận thấy:

Mặt thì giống còn hình tướng thì dị thường. Bốn vị Phan Vương đồng nói:

Chúng con không thể nhận được, nhưng chúng con nhớ lại, trước kia lúc thiên ám địa hôn, nghe trên trời có tiếng nổ thì chúng con có thấy đầu của thân phụ chúng con bay bổng, còn thân mình thì tan ra. Xác cha con biến thành đất trong núi này bị đá dè ép. Lúc ấy chúng con vẫn tu hành và luyện phép, nào là di sơn đảo hải, nào là khởi xe phong

hỏa. Chúng con học được nhiều phép huyền diệu vô song. Phép này do Tra-Ra Di-Đế võ Phật chỉ dạy cho ông ở động Kỳ-Lam-Sơn trong qủa núi này. Ông đã giáo hóa chúng con tính ra dã hai nươi năm rồi.

Cô-Ni nghe con học được phép nhiệm mầu không khỏi mừng rỡ và khen rằng:

Nay chúng con học được phép mầu nhiệm, mẹ không dấu được nỗi mừng và mong rằng, sau này các con đem các phép ấy để an bang trợ quốc.

Đoạn Cô-Ni vừa cười vừa tiếp:

Còn Điểu-Sào Thiền-Sư có phải là cha chúng con không?

Kim và Mộc Đại Vương cùng nói:

Phép Tiên biến hóa vô cùng, vì thế xem mặt thì giống cha con, thân thể không cần biết....Khi chúng ta luyện đạo thấu được huyền bí thì màu sắc năm loại ta cũng biến hóa như ai....Sao lại không tin!.... Nếu ai không nhìn người ấy là cha thì phải tội bất hiếu.

Lúc ấy Thủy Hỏa Phán Vương đồng nói:

Bất hiếu hay không gì cũng được, chúng mi có giỏi thì tranh tài cao thấp cùng ta để biết phép của ai huyền diệu hơn ai, ta không nói nhiều lời vô ích. Trước mặt mẫu thân, ta xin đấu phép, không kể thứ tự huynh đệ, nếu ai thắng là anh, ai bại là em.

Nghe nói vừa dứt lời, **Kim và Mộc Đại-Vương** liền phóng dây thiết tả thiên ám địa hôn, trời gầm đất chuyển bão bùng dữ dội; còn **Thủy** và **Hỏa Đại-Vương** đọc chú hóa thành kim tinh nước lụt tràn trề, phi sa tẩu thạch, giết hại sinh linh rất nhiều. Trong ba ngày ba đêm, thấy nào là lửa nhoáng bao la trời đất, thấu đến **Ngọc Hoàng Thượng Đế.** Ngài mới sai **Già-Lam Quan-Tể** và **Kim Thiền Sư-Tử** giáng trần xem coi kẻ nào làm loạn.

Khi hai vị đi được nửa đường, chợt thấy nào là những vị **Táo-Quân** cầm tờ phúc trình cùng **Thổ-Địa Thần Kỳ** vừa đến trước mặt Già-Lam Quan Tể và Kim Thiên Sư-Tử bạch rằng:

Chúng tôi đến báo cáo và phúc trình rất trễ, cúi xin PhậtNgài tha thứ:

Già-Lam Quan-Tể phán hỏi rằng:

Chúng ngươi ở dưới này có biết mấy vị yêu nào làm náo động **Thiên-Cung** mà **Thượng Đế** phải hiệu triệu ta xuống trần để thâu hồi các phép huyền vi của yêu tinh làm loạn?

Lúc ấy Táo-Quân, Thổ-Địa Thần Kỳ đồng tấu:

Điểu-Sào Thiền-Sư tu hành theo **Văn Phật** Thích Ca Mâu Ni Ngài chí tâm luyện tập công phu cực đoan cực chánh, bởi sự có ý tu hành nên thâu được điển trên bộ đầu, thường đêm dạokhắp Bồng-Lai rồi mê nơi cảnh Trời không chịu trở về. Còn bản thể bỏ lại nào là thịt da xương máu đều bị tan rã, nhưng những vật ấy trước kia cũng tu theo lối của Điểu-Sào Thiền-Sư chỉ phán, nên cốt giác còn tại trần, nên chất ấy hóa thành yêu. Chúng hóa phép vô song, ngày đêm biến hóa bão bùng nguy hiểm thường làm hại sanh linh rất nhiều.

Già-Lam Quan-Tể và Kim-Thiền Sư-Tử hội ý:

Vụ này chúng ta phải xuống núi **Kỳ-Lam-Thạch** bảo Điểu-Sào Thiền-Sư thâu hồi các phép ấy mới được.

Lúc ấy Già-Lam Quan-Tể cùng Kim-Thiền Sư-Tử chợt ngó thấy trên trời có một vị Tiên giáng trần, tay cầm gươm bay xuống trước mặt Già-Lam qùy bạch rằng:

Tôi là Châu-Xương đang gác tại cửa trời thấy Phật ngài giáng thế, tôi liền xin phép Thượng Đế xuống trần theo thầy để trợ giúp cho chúng nhơn.

Khi ấy Già-Lam nói:

Thằng mọi này làm rộn qúa, lúc nào có lịnh gọi Châu-Xương mới được theo ta. Mi lỗi lầm lần thứ nhứt ta tha cho

Kim-Thiền Sư-Tử bạch với Già-Lam:

Cũng rất may có thằng mọi râu rìa này, chúng ta bảo nó giữ những **Táo-Quân Thần-Kỳ Thổ-Địa** và ban cho nó ba phép Công-Cô để trấn giữ những vị này ở núi Kỳ Lam đợi khi nào ta làm xong nhiệm vụ ta sẽ tra hỏi những vị có lỗi đó. Già-Lam Quan-Tế đồng ý và làm phép kim tinh tại nơi chót núi này. Ông liền hô chú:

- Nhứt bút hóa thành Tiên,
- Nhị bút hóa thành Địa,
- Tam bút hóa thành Giang-Hà
- Tứ bút hóa thành Kim-Tinh.

Lúc ấy **Châu-Xương** thấy trên **Kỳ-Lam-Sơn** có một thạch động liền dắt ba phạm nhơn vào trong và đóng cửa lại. Đoạn Châu-Xương trấn gác nơi cửa động (muốn biết ba phạm nhơn tội lỗi thế nào, xin xem hồi sau phân giải).

Già-Lam Quan-Tế và Kim Thiền Sư-Tử đọc chú thâu các phép tà yêu, những phép ấy đã lộng hành sát hại sanh linh. Khi đọc xong bốn câu chú Tứ cú Kim Cang thì các phép bảo bùng nguy hiểm, tẩu thạch phi sa, thủy lục không quân đều bị giải tán. Mây tạnh mưa tan, trời đất trở lại thanh bình, bốn vị tà yêu qui nguyên hoàn cốt. Khi hai vị Bồ-Tát thu xong phép đến an nghĩ nơi đỉnh Kỳ-Lam-Sơn, đồng thời gọi Điểu-Sào Thiền-Sư, Cô-Ni và bốn vị Phan-Vương để xem xét coi sự thể ra sao mà bốn vị tà quái này đã làm động đến Thượng Đế. Khi mọi người đã đến đông đủ, Già-Lam

Quan-Tế và Kim-Thiền Sư-Tử gọi Điểu-Sào Thiền-Sư và phán hỏi:

Sự thật phải khai, tại sao xảy ra chuyện này?

Điểu-Sào Thiền-Sư quì lạy và bạch:

Thưa hai Ngài, đây là sự thật. Khi con tu luyện theo pháp Tiên gia, học đạo làm phép soi hồn , pháp luân thường chuyển cùng định thần. Với phép soi hồn con đã thâu được điển vào bộ đầu. Con không muốn ở lại thế gian một lần thứ hai nữa, vì thế gian là nơi kẻ mạnh hiếp yếu, **tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục,** con mang xác trần làm sao con chịu mọi sự chua cay chát đắng mặn nồng. Bởi thế, con có luyện theo pháp Phật để thâu điển hóa thành **Mâu-Ni-Châu** hầu trở về cõi Thiên Đàng, được bay lên Bồng-Lai, du san ngoạn thủy, mải mê cảnh Thiên-Đàng đẹp đẽ cho nên con đã quên trở về thế gian đành bỏ bản thể lại ở núi **Kỳ-Lam-Sơn** này và cã gia đình gồm có Cô-Ni là vợ chánh, bốn đứa con cùng da thịt xương máu. Con đã bị tội lỗi tham muốn cho nên con tu chưa thành chánh qủa, nhưng con cũng cố gắng công phu trên bộ đầu và được phép hóa thân. Chư Tiên thường gọi con là Điểu-Sào Thiền-Sư. Khi con bị Niết-Bàn lôi cuốn trở về trần gian thì vợ chánh cùng bốn con không rõ đầu đuôi nên không nhìn nhận con là cha là chồng của chúng. Lúc ấy vợ con cho gọi bốn đứa con đến trước mặt vợ chồng con để cùng nhau tìm hiểu rõ sự thật, nhưng bốn đứa con ấy tu theo phép Đà-Ra Ni-Đế biến hóa tà mị, rồi cùng nhau tranh tài cao thấp, để khoe phép giỏi tài hay nên mới ra cớ sự này.

Khi ấy Già-Lam Quan-Tể và Kim-Thiền Sư-Tử gọi bốn vị Phan Vương lại phán rằng:

Điểu-Sào Thiền-Sư có phải là cha chúng bay không?

Kim-Thiền Sư-Trưởng cùng Dương-Thủy Bồ Tát nhìn nhận. Còn hai vị Nguyên-Thủy Tiên Trưởng và Âm-Thủy Dương Phủ không nhận. Lúc ấy Già-Lam Quan-Tể cùng **Kim-Thiền Sư-Tử phán rằng:**

Nếu chúng bay cứ nghi ngờ mãi thì ta sẽ làm phép theo thế gian cho rõ sự thật, phép này gọi là phép chích huyết.

Đoạn Kim-Thiền Sư-Tử lấy dao rạch trên đầu Điểu-Sào Thiền-Sư lấy huyết để vào chén chung cùng huyết bốn người con, thì những huyết ấy hòa hợp với nhau không phân tách. Khi Già-Lam Quan-Tế chỉ cho bốn vị Phan-Vương nhận thấy sự phụ tình máu huyết rõ ràng là chúng hòa tất cả. Bốn vị Phan-Vương cùng quì đảnh lễ Già-Lam Quan-Tế cùng Kim-Thiền Sư-Tử và nhìn nhận sự tội lỗi, đồng thời chúng cũng đảnh lễ Điểu-Sào Thiền-Sư và xin gọi là thân phụ vì sự thật không còn chối cãi nữa. A-Hương Cô-Ni thấy thế liền khóc thét lên và hỏi bốn vị Phan-Vương:

Chúng con ngày nay đã rõ sự thật, mẹ dạy nên tránh tranh hùng tài hay phép giỏi, làm náo động đến Thiên-Cung, lỗi ấy thật là tày trời.

Bốn vị Phan-Vương khóc to lên và nói:

Chúng con mang tội bất hiếu vì không nghĩ đến cha, mẹ, tưởng là có phép thần thông huyền diệu nên quên tình ruột thịt xương máu, đánh giết lẫn nhau, vì bốn con ngổ nghịch không tuân lời cha răn mẹ dạy nên ngày nay mới đến nỗi này.

Lúc ấy Già-Lam Quan-Tế hỏi Kim-Thiền Sư-Tử:

Nay chúng ta đã dẹp an lũ quỉ này, nên để cho Ngọc Hoàng Thượng-Đế và Quan-Thế-Âm Bồ Tát phán dạy, thì dằng dai làm gì ngày giờ đã trễ lắm rồi, vậy chúng ta phải tính làm sao?

Kim-Thiền Sư-Tử nói:

Sách Thánh có nói, hễ trị thì phải an, an thì phải tịnh, tịnh thì phải bình trị. Từ xưa đến nay chỉ thế thôi. Vậy **Già-Lam Quan-Tế** có đồng ý không?

Già-Lam Quan-Tế tán đồng ý kiến của Kim-Thiền Sư-Tử. Kim-Thiền Sư-Tử liền làm phép trụ thần, qui chơn hườn nhứt, mới kêu Điểu-Sào-Thiền-Sư mà cho biết rằng:

Ngươi là Hôn còn Cô-Ni A-Hương là Vía cả hai cùng coi trong bản thể con người. Bản thể cũng như một nước mà Phật đã cho mọi người thế gian đều có, còn da thịt xương máu là con của chúng ngươi làm ra. Vậy những sự làm ra của con chúng ngươi thì chúng ngươi phải gánh chịu. Sách có câu: **Tử bất giáo phụ chi hóa**, nghĩa là bổn phận làm cha mẹ không dạy con thì ngươi có lỗi chớ phải nào tại con của hai ngươi. Còn có sự tranh hùng là vì vợ chồng con đã tu ở chốn thiền lâm, con đã hiểu lầm chữ ly gia cắt ái. Con đã hiểu lầm quan niệm sai lầm là tu, thì phải bỏ nhà, cửa, vợ con, vô chùa tu mới được, thật là vô lý. Nếu một loại người không chồng không vợ, không Âm Dương làm sao sanh hóa nòi giống? Thế sự cơ cầu. Người mẹ trần có nói:

- Dù họ đạo nào, không vợ con
- Vợ con đâu có, Đạo đâu còn

Tu như vậy là ích kỷ, không bổ ích cho nhơn loại. Nói bao nhiêu, chắc hai người có tu có thể tự hiểu lấy. Nay ta chỉ thiệt, hai ngươi hãy qùi xuống đây nghe những lời vàng ngọc, Pháp Lý phân bày đưa ra ánh sáng, đừng lầm lạc mà bị hại. Sách có câu:

- Hiếu tâm tất Phật tâm.
- Hiếu hạnh tất Phật hạnh

Tu là tại nơi tâm của con người cùng trí ý mà thôi. Chữ tu là trau dồi sửa đổi tâm trạng ta, trong bản thể ta đều có đủ như một nước ở ngoài thế gian. Nó có tám muôn bốn ngàn bảy trăm lỗ chân lông. Mỗi một sợi lông là một tên dân trong nước, còn da thịt bao bọc thịt xương gân làm cốt giác cho huyết là một chất lỏng để cho điển làm việc. Nóng và lạnh thay đổi rõ ràng không sai sót từ li từ tí phút khắc nào, rồi trong đấy có xương sườn, xương sống, xương chân tay gọi là bản thể. Đó là cái nhà của vợ chồng hai ngươi mà Trời Phật, cha mẹ là những người đã tạo ra, gọi là bản thể.

Trong phần cái nhà đó có ngũ tạng gọi là cơ quan nội dung. Cơ quan nghĩa là cái máy để lo cho bản thể con người, ăn, ngủ, iả. Trong đấy có năm thứ điển ngũ sắc, nhưng rốt cuộc gom lại chia đôi là điển nóng cùng điển lạnh. Điển chạy theo mấy đường gân trong bản thể g5oi là làn sóng điện, bổ túc đủ lực lượng mạnh yếu, sự hiểu biết của nó để làm việc cho bản thể. Còn Hồn hay là Viá của hai vợ chồng ngươi có nhiệm vụ sau đây: Hồn coi về Trí-ý làm chủ tất cả bản thể (là một nước). Viá cũng là phụ thuộc bên trong với Hồn có nhiệm vụ xem xét bao la, bên ngoài giử cái máy **Tay, Chơn, Mắt, Mũi** di động để cho Hồn làm chủ sai khiến.

Già-Lam Quan-Tế cùng Kim-Thiền Sư-Tử kêu Điểu-Sào và A-Hương mà phán ràng:

Vợ chồng ngươi làm chủ trong nhà hay là nước của chúng con, tại sao Điểu-Sào Thiền-Sư mới vừa tu đáng phẩm Chủ-Nhơn-Ông, công cán công phu, sức lực được vào phẩm bậc yêu tinh thế mà sao lại đến được từng trời Trung-Thiên, vì Phật Ngài thấy chúng con cố ý tu hành theo Phật Tiên, nên Phật Ngài khoan hồng cùng chư Tiên nới rộng để cho chúng con được hưởng thụ tạm chốn Bồng-Lai là Trung Thiên Tiên Cảnh. Ngươi là Điểu-Sào lại mê chốn Bồng Lai quên bản thể (là một cái nhà tù đày của chúng con nên con mới phạm chữ ly gia cắt ái, bỏ bản thể đã lâu lắm rồi, con bị tội xuống trần gian, rồi mê trần. Con có biết nhà cửa vườn đất là sự vật của thế gian? Còn vợ chồng con trước kia ở Thiên Đàng bị tội sa xuống trần gian vào nơi bản thể nhơn tạo (nhơn tạo là cha mẹ của bản thể con) mà ngày nay con được cư trú nơi ấy, và làm chủ tất cả trong bản thể của con. Hiện nay vợ chồng con chắc đã biết vì sao chúng con đã tu hành trong hai mươi năm mà không minh và hiểu như thế?

Lúc lấy vợ chồng Điểu-Sào bạch rằng:

Vợ chồng con đã hiểu, bản thể là nhà của chúng con cư trú, đồng thời cũng là một cái nhà tù mà trong đấy có cái khám là trái tim cùng trái cật. Nơi đó vợ chồng con nắm chánh chủ quyền để đền tội tiền căn hậu qủa mà trước vợ chồng con ở Thiên Đàng ham chơi trễ nãi lúc Thượng Đế Bồ Tát hội nghị. Lỗi ấy bị tù đày sa xuống trần gian, nhưng vợ chồng con lấy cái minh trí sáng suốt, muốn trở lại quê hương nơi Thiên Đàng mới tu nhưng không được kết qủa, nên hai vợ chồng con đảnh lễ hai Bồ Tát, xin hai Ngài lấy đức từ bi hỉ xả cho con nhờ.

Lúc ấy Kim-Thiền Sư-Tử cùng Già-Lam Quan-Tế đồng nói:

Đến nay chúng con đã đông ở lại thế gian này nhưng chưa được **hườn nhứt tăng phước thọ**, nên ta phải làm phép **Thất nhựt cứu dương tinh** và **tứ thập cửu thâu hồi ngươn khí, thủy hỏa ký tế** cùng **bá nhựt trúc cơ thống nhứt** mới được hườn hồn tăng phước thọ vô cực vô biên. Lúc ấy Kim-Thiền Sư-Tử cùng Già-Lam Quan-Tế bố phép vô cực Niết Bàn, bát chánh thu hồi, đồng thời bản thể của Điểu-Sào Thiền-Sư tụ nguyên hình gom tất cả toàn thân nguyên tụ, mới kêu Điểu-Sào Thiền-Sư nói tiếp:

Thôi Thiền-Sư hãy ở lại đây, ta cùng Già-Lam Quan-Tế đem bọn Thổ-Địa Thần Kỳ cùng Táo-Quân giải đến Quan-Âm Bồ Tát để Ngài định liệu tội ác của đám thực dân này; còn Điểu-Sào Thiền-Sư ở lại đây đủ một trăm ngày, đợi ta sẽ phê phán.

Đây là phần thứ hai thừa tiếp sự phân giải, sự minh triết rõ ràng cùng dạy cho Điểu-Sào Thiền-Sư để phổ hóa chúng sanh tại thế gian.

Vào thế kỷ thứ 20, năm 2001, để biểu quyết khoa học huyền bí của Đức Thích Ca và Đức Di Đà, Quan-Âm Bồ Tát cùng Đức Di Lạc phổ biến truyền đạo minh mẫn hơn, và vào lúc này con người ở thế gian, đủ sức khoẻ, ít bệnh hoạn, đánh đuổi tà tinh trong bản thể con người. Lúc ấy, Kim-Thiền Sư-Tử cùng Già-Lam Quan-Tế đồng hành đến Trung-Thiên, vào động Quan-Âm Bồ Tát đảnh lễ.

Quan-Âm hỏi:

Hai người xuống trần thế trừ loài yêu quái làm hại chúng sanh, nay đã xong chưa?

Kim-Thiền Sư-Tử và Già-Lam Quan-Tế kể lại đầu đuôi tự sự cho Quan-Âm rõ.

Quan-Âm Bồ Tát phán rằng:

Việc này, để đến khi **Ngọc Hoàng Thượng Đế** lập Đại Hội có đủ mặt Thần, Tiên và có cả **Long Hoa Giáo Chủ Di-Lạc** sẽ được đem ra xét xử. Còn hai ngươi làm pháp Trúc-cơ hườn nhứt xong chưa?

Kim-Thiền Sư-Tử và Già-Lam Quan-Tế qùy xuống bạch: Thưa Ngài, chúng con đã làm xong nhiệm vụ.

Quan-Âm Bồ Tát phán:

Thôi hai ngươi về động an nghỉ, để đến ngày ta sẽ bố cáo thừa tiếp, làm hội nghị cho Niết-Bàn thâu hồi nguyên khí, nhẹ nặng phân xử chúng nó nhờ.

Khi Quam-Âm dứt lời, Kim-Thiền Sư-Tử và Già-Lam Quan-Tế bái biệt Ngài bay trở về thạch động.

* * *

HỒI THỨ HAI

Gần lúc Trung-Ngươn , rằm tháng bảy, Trời Phật xét sổ bộ Thiên-Đàng và Âm Phủ để phán xét những tội nhân. Những tội nào nhẹ được tha bổng, còn tội nặng được kết thúc. Hôm ấy cũng là ngày Ngọc-Hoàng Thượng Đế hội

quần Tiên. Trong cuộc Đại Hội Ngài thấy vắng Già-Lam Quan-Tể, Kim-Thiền Sư-Tử, Châu-Xương. Ngài mới hỏi tại sao ba vị trên vắng mặt không dự Đại Hội?

Ngụy-Trưng đứng lên dùng huệ nhãn nhìn xuống trần gian, biết ba vị thiếu mặt vì phải tuân lời Ngọc-Hòang Thượng-Đế để tra xét vụ Điểu-Sào Thiền-Sư. Ngụy-Trưng liền quì xuống tấu với Ngọc-Hoàng tự sự trước sau. Ngọc Hoàng Thượng-Đế liền chiếu điện gọi tức thời nào là Già-Lam, Kim-Thiền, Châu-Xương lần lượt trở về ứng hầu nơi Ngọc Đế. Già-Lam Quan-Tể, Kim Thiền Sư-Tử và Châu Xương quì đảnh lễ và tâu rằng:

Chúng con được lệnh xuống dương thế để xét xử vụ Điểu-Sào Thiền-Sư từ Thượng ngươn nay đã đến Trung ngươn nhưng vẫn chưa xong, thật là đắc tội về bất năng thân xuất, nhưng thưa Ngài sự trễ nãi ấy mà có là tại vì chúng con phải mất hết ba tháng để làm phép hườn hồn cho Điểu-Sào Thiền Sư, còn lại ba tháng chúng con làm việc ngày đêm cho kịp ngày Trung ngươn bảo tấu, muôn tâu Ngọc-Hoàng Thượng-Đế tha thứ về tội chúng con đày đọa .

Ngọc-Hoàng Thượng Đế phán:

Hôm nay, trước mặt quần Tiên dự phiên nhóm bất thường, ta tha thứ cho ba ngươi khỏi lâm vào Niết-Bàn. Vậy ba ngươi phải trở xuống trần gian, tra xét vụ Điểu-Sào Thiền Sư cho cặn kẽ. Các ngươi có quyền tha thứ hoặc thăng thưởng những việc không quan trọng.

Kim-Thiền Sư-Tử, Già-Lam Quan-Tể và Châu-Xương đảnh lễ Ngọc-Hoàng cùng các Tiên, đoạn xin phép xuống trần gian công tác. Khi ba vị đến cõi trần liền cho gọi Táo-Quân, Thổ-Địa Thần-Kỳ, Thần Hoàng Bổn-Cảnh đến để xét xử. Hai ông Thẩm phán là Kim-Thiền Sư-Tử, Già-Lam Quan-Tể cùng Châu-Xương ngồi Tòa tam đẳng phán rằng:

Thành-Hoàng Bổn-Cảnh, ngươi hảy đem sắc phong để trình tấu.

Bổn-Cảnh Thành-Hoàng qùy xuống tâu:

Trước kia, dưới triều vua Dương-Thế-Tôn, nhà vua phong chức cho tôi mà chưa phong sắc.

Hai vị thẩm phán phán:

Châu Xương, ngươi hãy vật Thành-Hoàng Bổn-Cảnh đánh cho nó ba mươi hèo, về tội làm tới chức Thành-Hoàng Bổn-Cảnh không phải nhỏ mà lại không có sắc.

Thành-Hoàng Bổn-Cảnh vì không có sắc, nên đành để cho Châu-Xương phết đủ ba mươi hèo. Chịu đòn xong, **Thành-Hoàng Bổn-Cảnh mới tâu với hai vị thẩm phán rằng:**

Muôn tâu cùng hai Ngài, trước kia con là người lính phò tá nhà vua. Nhiệm vụ của con chỉ biết quạt hầu rót nước. Con là một tên lính ngu dốt, nhưng vua thấy con lớn tuổi già cả, nên ngài cho con là **Kỳ-Bài-Quan**. Với chức này con chỉ có nhiệm vu biểu tấu cho vua, ngoài ra về hành quân công tác thì con không được biết đến. Lúc con mãn phần, vua cho đứt con cai trị một phần rừng núi xa xuôi, không người lai vãng này. Con được toàn quyền hành động. Khi con cai trị vùng rừng núi này, con thấy Táo-Quân, Thổ-Địa Thần kỳ cũng là người hiền lành tu niệm nên con cho phép họ làm những chức ấy. Con đã làm công tác với những vị này để tuần du tế sát, xem xét ma tà quỉ quái nơi đây.

Khi ấy hai vị thẩm phán sai Châu-Xương trở về Thiên-Đàng vận chuyển Niết-Bàn để xem tội lỗi của Thành-Hoàng Bổn-Cảnh ra thế nào và sự công tác của Thành-Hoàng có thật hay không.

Được lệnh Châu-Xương liền phóng một luồng điển bay đến Niết-Bàn. Một lúc sau Châu-Xương trở về và tâu cùng

hai vị thẩm phán: Sự cộng tác của Thành-Hoàng Bổn-Cảnh qủa có thật. Tức thời hai vị thẩm phán hỏi Thành-Hoàng Bổn-Cảnh:

Ngươi làm chủ nơi đây, hưởng lương như thế nào, còn Thổ-Địa Thần-Kỳ, Táo-Quân làm việc cho ai? Lương ai phát?

Thổ-Địa Thần-Kỳ, Táo-Quân đồng tâu:

Chúng tôi làm việc và ăn lương của Thành-Hoàng Bổn-Cảnh.

Châu-Xương đứng lên tra vấn:

Khi bọn nhà ngươi cai trị trong khu này, các ngươi có làm ruộng rẫy gì không?

Bốn vị đồng tâu:

Chúng tôi mắc làm việc cho Bổn-Cảnh Thành-Hoàng nên không thì giờ để làm ruộng.

Già-Lam Quan-Tế nói:

Các ngươi làm việc, ruộng đã có sẵn mà không chịu làm để ăn. Các ngươi mải làm sâu mọt nhiễu hại dân lành. Quả là một bọn thực dân.

Bổn-Cảnh Thành-Hoàng, Táo-Quân, Thổ-Địa, Thần Kỳ qùy tâu:

Chúng con nhận thấy những tội lỗi như mê trần, tham sân si hỉ nộ ái ố dục, chúng con đều mắc phải. Mong các Ngài thương tình lượng thứ nhứt phen.

Kim-Thiền Sư-Tử phán:

Tội của các ngươi đáng bị tù, nhưng chúng ta tha cho lần thứ nhứt, từ rày về sau phải ăn năn cải ác làm lành. Hôm nay ta chỉ phạt đánh đòn Thành-Hoàng Bổn-Cảnh ba chục côn và các ngươi kia mỗi ngươi phải chịu đòn hai chục côn thôi. Sau khi chịu tội các ngươi trở về phải làm việc y như cũ, hễ ai ráng tu hành thì sau này được thưởng, còn ai quen thói xấu làm điều quấy thì sau này ta sẽ phạt lưu đày.

Đoạn Kim-Thiền Sư-Tử tiếp:

Già-Lam Quan-Tế và Châu Xương, hai ngươi mau trở về Thiên-Đình biểu tấu cùng Ngọc-Hoàng Thượng-Đế rằng: "Vụ Thành-Hoàng Bổn-Cảnh, Táo-Quân, Thổ-Địa Thần kỳ xét xử đã xong, ta đã cho chúng nó làm việc lại như xưa, và dân chúng ở nơi này từ đây được thanh bình, mùa màng tươi tốt. Còn vụ Điểu-Sào Thiền-Sư độ chừng mười ngày nữa có lẽ ta sẽ xét xong, chừng đó ta sẽ về biểu tấu sau.

Đây nói về Điểu-Sào Thiền-Sư, nay đúng ngày Thiền-Sư hườn hồn tăng phước thọ, thủy hỏa công đồng, hiệp nhứt qui nguyên. Kim-Thiền Sư-Tử, Già-Lam Quan-Tế, Châu-Xương đồng bay đến động của Điểu-Sào Thiền-Sư. Ba vị phán quan bố cuộc thu hồi bản thể cho Điểu-Sào Thiền-Sư, xác thịt hườn nguyên, hồn viá da thịt xương máu được thâu hồi khí điển, khiến cho chúng có thể cử động được. Ba vị phán quan đọc chú làm phép hoàn hồn. Lúc ấy Trời đất trở nên tối sầm, bổng người ta nghe một tiếng nổ kinh hồn và lửa chiếu sáng rực một góc trời. Sau tiếng nổ, trời trong sáng trở lại. Trên một tảng đá dưới triền núi, Điểu-Sào Thiền-Sư cựa mình mệt mỏi, mở mắt. Sau một lúc định thần, Thiền-Sư than:

Trời ơi! Đây là đâu? Vợ con ta đâu? Sao ta yếu đuối như vầy, biết làm sao sống được với đời. Ta cảm thấy mệt mỏi và khát nước quá, nếu có nước uống, có lẽ ta mới sống được. Ôi ! không lẽ Trời Phật nỡ hại ta?

Trong khi đó Điểu-Sào Thiền-Sư nghe trên đầu có tiếng gọi:

Điểu-Sào Thiền-Sư, nay ngươi đã qua tai nạn, ngươi hãy mở miệng ta cho một giọt linh đơn để ngươi thâu hồi ngươn khí và tức thì ngươi sẽ thấy khoẻ mạnh như xưa.

Điểu-Sào Thiền-Sư uống xong liền ngồi dậy đảnh lễ ba vị phán quan. Ba vị phán rằng:

Điểu-Sào Thiền-Sư ngươi hảy ở lại Thạch-động Kỳ-Sơn này, vì đây là phần của ngươi. Nơi đây ngươi được hưởng hoa qủa như thường lệ, đợi ta về ngọc bệ biểu tấu cùng Ngọc-Hoàng Thượng-Đế để xem người phán xét thế nào?

Dứt lời, ba vị phán quan bay bổng trở về Thiên-Cung để chầu Thượng-Đế. Một lúc sau ba vị vào qùy dưới bệ và tâu:

Muôn tâu Thượng-Đế, vụ Điểu-Sào Thiền-Sư chúng con đã xét xử xong, Điểu-Sào Thiền-Sư qủa lắm tội, vì qúa say mê tục lụy.

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế phán:

Ta đã hiểu rồi, ba ngươi hãy qua Huệ-Quang-Cảnh chầu Quan-Âm Bồ Tát và bạch cho Ngài rõ biết tự sự về Điểu-Sào Thiền-Sư. Ba vị phán quan tuân lệnh, bay thẳng qua Huệ-Quang-Cảnh, yết kiến Quan-Âm và tâu rõ đầu đuôi. Sau khi nghe ba vị trình tấu xong Quan-Âm Bồ Tát mô Phật phán:

Thôi chuyện đó để ta lo liệu, còn các ngươi hãy trở về làm phận sự của các ngươi.

Đoạn Quan-Âm xoay qua một bên gọi Kim-Đồng Tiên-Trưởng đang ứng hầu mà nói rằng:

Kim-Đồng Tiên-Trưởng, ngươi hảy qua Bĩ-Ngạn vào động Thạch-Liêm-Tiên bạch cho Đức Di Đà rõ, là Điểu-Sào Thiền-Sư đã hườn hồn và xin Đức Phật Ngài dạy thế nào?

Kim-Đồng Tiên-Trưởng vâng lệnh bay thẳng đến động Thạch-Liêm-Tiên vào bái yết Đức Di Đà và tâu lại ngọn nguồn. Sau khi nghe tâu xong Đức Di Đà mới phán rằng:

Vụ này ta giao phó cho Quan-Âm Bồ Tát. Quan-Âm phải xuống trần, nơi Điểu-Sào Thiền Sư phục hồn để giao hoàn cho nó. Điểu-Sào Thiền-Sư đã làm nên tội, đúng ra phải đền tội, nhưng Điểu-Sào Thiền-Sư là người có căn Tiên cốt

Phật, nên Ngọc-Hoàng Thượng-Đế chỉ phạt tội giảm khinh mà thôi. Nhơn dịp Quan-Âm giáng trần, cũng nên xem xét dân sự, giảng dạy cho Điểu-Sào Thiền-Sư hiểu rõ cách tu hành, và bảo nó phải đi hoằng hóa chúng sanh mười lăm năm. Trong mười lăm năm làm công qủa và gắng chí tu hành, ta sẽ cho nó phục hồi phước đức như xưa.

Kim-Đồng Tiên-Trưởng bái biệt Đức Di Đà bay về tâu lại những lời truyền dạy của Phật Di Đà cho Quan-Âm Bồ-Tát rõ. **Nghe xong Quan-Âm Bồ-Tát liền phán rằng:**

Ngươi cùng ta phải xuống trần gian, nơi núi Kỳ-Sơn Thạch-Động để giáo huấn Điểu-Sào Thiền-Sư là người có căn Tiên cốt Phật.

❋

❋ ❋

HỒI THỨ BA

Trời thanh mây tạnh, gió mát trăng trong, bổng có một luồng ánh sáng từ trên trời bay xuống thế gian, nơi núi Kỳ-Sơn Thạch-Động . Điểu-Sào Thiền-Sư đang mê ngủ, bổng nghe trên không trung có tiếng gọi:

Bớ Điểu-Sào Thiền-Sư, ngươi hảy mau tỉnh dậy để ta dạy việc. Ta là Quan-Âm Bồ-Tát cùng Kim-Đồng Tiên-Trưởng, vâng chỉ Ngọc-Hoàng đến thức tỉnh cho ngươi minh mẫn trở lại.

Điểu-Sào Thiền-Sư lồm cồm ngồi dậy qùy xuống đảnh lễ **Quan-Âm cùng Kim-Đồng Tiên-Trưởng và bạch rằng:**

Bạch hóa Quan-Âm, con từ khi vào Niết-Bàn bị sa xuống đây, cũng nhờ có phép hườn hồn của Tiên gia, cùng rượu bồ-đào trường sanh nên con cảm thấy thân thể da thịt, xương máu của con đều khoẻ mạnh, còn tinh thần của con thì mơ hồ, u ám cho đến đỗi con quên tiền căn hậu kiếp của con. Nay con xin Quan-Âm Bồ Tát khai hóa trí tuệ cho con được đi từ chỗ tối đến chỗ sáng suốt.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Mô Phật, trước kia ta cũng từ chỗ tối đến sự sáng suốt và có công tu niệm nên nay mới được làm Quan-Âm Bồ-Tát.

Kim-Đồng Tiên-Trưởng tiếp:

Nam Mô A Di Đà Phật, ta đây cũng nhờ Quan-Âm Bồ-Tát khai trí, sự sáng suốt mở rộng đường kinh lý soi sáng cho ta. Ta nhờ ánh sáng từ lư-hương đem lại hóa ra một chất vàng cực thanh, cực tịnh biến hóa phép mầu. Nhờ sự linh diệu ấy hộ vệ hào quang, rồi từ đó ta bắt đầu chuyên cần tu luyện. Hào quang Kim-Đơn ấy biến hóa ra một chất Mô-Ni-Châu vô cùng vô tận, thừa hành Phật sự, hộ vệ Tam-Bảo ta mới được chức Kim-Đồng Tiên-Trưởng Bồ-Tát. Phổi ta thông đủ các nẽo, điển hóa hào quang chiếu sáng soi thấu muôn trùng từ Thiên-Đàng cho đến thế gian, thật qúy báu vô cùng vô tận, sáng suốt vô biên. Hiện nay ta lo công phu luyện đạo và theo hầu Quan-Âm Bồ-Tát để thưà hành phận sự.

Quan-Âm Bồ-Tát và Kim-Đồng Tiên-Trưởng để năm ngón tay trên trán của Điểu-Sào Thiền-Sư và truyền điển sang. Một lúc sau, Điểu-Sào Thiền-Sư đứng dậy đảnh lễ Quan-Âm và Kim-Đồng Tiên-Trưởng , đoạn Điểu-Sào nhìn lại thấy thân thể của mình thật là dị tướng dị hình, mình là mình chim gà đãy, chỉ có đầu là đầu người và nói được tiếng người mà thôi. Điểu-Sào Thiền-Sư liền khóc róng lên và thưa cùng nhị vị rằng:

Con rất lấy làm hổ thẹn, con khác hẳn với người ở thế gian, con biết ăn làm sao, nói làm sao bây giờ. Mọi người ở thế gian sẽ cho con là quái vật, như thế con chắc không thể giao thiệp được với ai. Vậy con xin Quan-Âm có cách nào để giúp con biến lại thành người và mong Quan-Âm cho con được biết tiền căn hậu qủa của con như thế nào?

❋ ☆ ❋

HỒI THỨ TƯ

Gần trưa , trời thanh tịnh, gió mát thổi, cây khua xào xạt, chim hót líu lo. Quan-Âm Bồ-Tát mô Phật nói:

Giờ đây đã gần đúng ngọ, sẽ có vị cứu tinh điển lành đem xuống các chim chóc trên rừng đồng ca hát, khỉ đột cùng chim hãy hái bông bẻ trái đem đến đây để ta dùng cơm phạm thực kinh hành.

Lúc đó Quan-Âm Bồ-Tát ngồi xếp bằng, bất ấn tam muội, ngồi tịnh một lúc, Ngài mở mắt thấy Kim-Đồng Tiên Trưởng đứng hầu, Điểu-Sào Thiền-Sư quỳ đảnh lễ.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Mô Phật, ta bãi hầu, Điểu-Sào Thiền-Sư ngươi hãy ngồi an tịnh, còn Kim-Đồng Tiên Trưởng dùng cơm trưa với ta.

Đoạn Quan-Âm tiếp:

Ôi ! đời là khổ, ta hàng ngày công phu luyện đạo bền chí siêng năng tu hành mới làm được một vị Bồ-Tát, hà huống chi người ở trần gian phải chịu cực khổ hơn ta biết mấy.

Quan-Âm Bồ-Tát và Kim-Đồng Tiên-Trưởng lấy trái cây cho Điểu-Sào Thiền-Sư ăn và phán:

Điểu-Sào Thiền-Sư, con ăn hai trái cây này, âm dương biến hóa, và con được mở đường trí tuệ, thượng thông thiên văn hạ đạt địa lý. Những lời con thốt ra thông lý hơn người ở thế gian. Sự hiểu biết của con rất sâu xa về đạo lý vô cực vô biên.

Điểu-Sào Thiền-Sư đảnh lễ nhị vị Bồ-Tát và bạch:

Nay con được ăn trái cây ngọt dịu, con cảm thấy khoẻ trong người, hơi thở nhẹ nhàng không nặng như lúc trước. Sự sáng suốt thêm hơn, nhưng còn tiền căn hậu qủa của con xin Phật ngài cho con được rõ đầu đuôi để con an lòng tu niệm.

Quan-Âm phán:

Mô Phật, Điểu-Sào Thiền-Sư, con ăn trái thứ nhứt, con cảm thấy sao? con nói cho ta rõ.

Điểu-Sào Thiền-Sư quỳ xuống bạch:

Con ăn trái thứ nhứt thấy thơm tho, ngọt dịu, khoẻ khoắn lạ thường.

Kim-Đồng Tiên-Trưởng tiếp hỏi:

Còn trái thứ hai ra thế nào?

Điểu-Sào Thiền-Sư bạch:

Trái thứ hai ăn vào, con cảm thấy **chua, cay, chát, đắng, mặn, nồng**, thêm sức lực mạnh bạo.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Trái thứ nhứt là tiền căn của con trước kia có tu hành nên khi con ăn trái đó vào tánh con từ hòa, khiêm tốn, lời ăn tiếng nói có tính Pháp Lý Vô Vi và biết sơ quá khứ vị lai. Trái thứ hai bổ trí an thần, thuộc về bổ tâm cùng bổ phổi, và chất chua chua ngọt ngọt ấy thuộc về thân thể tiên thiên địa quang, trái cật nay ở phía bên mặt. Trái thứ hai, khi ăn con cảm thấy cay, chát, đắng, mặn, nồng, có sức hùng dũng, đó thuộc về trái cật thận thủy bên trái, gọi là nước sôi, nó thâu chất nóng thận thủy chế ngươn hỏa, hợp với lá gan trên trung huỳnh đình, lọc ra hóa thành ngươn hỏa, nhưng chất cặn bả lắng xuống bổ cho hỏa tam muội có sức mạnh vô cùng vô tận, hung hăng thái qúa, ác nghiệp vô chừng.

Lúc ấy, Quan-Âm Bồ-Tát mô Phật hỏi:

Điểu-Sào Thiền-Sư, ngươi có biết chưa.?

Điểu-Sào Thiền-Sư quỳ đảnh lễ Phật:

Mô Phật, bạch Quan-Âm Bồ Tát, nhờ truyền đạo, nay con được thông hiểu một tí thôi, nhưng nhờ Phật cho hiểu tiền căn hậu qủa.

Quan-Âm Bồ-Tát mô Phật phán:

Điểu-Sào Thiền-Sư, con ráng nghe cho rõ tiền căn hậu qủa của con.

Đoạn, Quan-Âm Bồ-Tát bảo Kim-Đồng Tiên-Trưởng bay thẳng đến Ngọc Hoàng Thượng Đế xin thỉnh một kính phép gọi là Minh-Cảnh-Đài để xem tiền căn hậu quả của Điểu-Sào Thiền-Sư. Kim-Đồng Tiên-Trưởng vâng lệnh bay đến Ngọc-Hoàng đảnh lễ và trao ý kiến của Quan-Âm Bồ-Tát.

Ngọc Hoàng Thượng-Đế hỏi:

Đã lâu, Quan-Âm Bồ-Tát chưa thấy về chầu ta, ngày đại Hội chư Phật cũng sắp đến. Vậy Quan-Âm Bồ-Tát phải mẫn cán làm việc ngày đêm để mau trở về kịp ngày đại hội.

Thượng-Đế phán xong liền đưa Minh-Cảnh-Đài để Kim-Đồng Tiên-Trưởng đem về cho Quan-Âm Bồ-Tát. Kim Đồng Tiên-Trưởng bái biệt Thượng-Đế bay trở về dâng kiến cho quan-Âm. Quan-Âm đảnh lễ Phật đoạn dơ kiến chiếu ngay mặt trời, ngài thấy rõ tiền căn hậu qủa của Điểu-Sào Thiền-Sư và ngài truyền lại cho Điểu-Sào:

Đây là tiền căn của ngươi, khi vận Niết-Bàn ngươi xuống thế gian đầu thai làm người. Trong đời, ngươi học hành giỏi, làm quan chức, ăn hối lộ, hà hiếp lương dân, giàu đến triệu phú, vợ con sung túc đầy đủ, thu thập tội ác đã nhiều. Khi ngươi lớn tuổi biết ăn năn hối lỗi, thức tỉnh ngươi ăn chay niệm Phật tụng kinh lần chuỗi, bố thí, bất cầu, bồi lộ v.v... Nhờ sự cải lỗi ăn năn của ngươi nên Hội Cộng-Đồng chư Phật đã ân xá cho ngươi tội giảm khinh chỉ còn phân nữa. Phật đã nêu nơi bộ sổ tại Thiên-Đình khoản cước chú: **"Tội là tội, còn thưởng là thưởng"** Công tu của ngươi lúc luyện đạo tinh thần, ngươi qủa có thật tâm hành đạo, nên Phật đã hiện trước mặt ngươi cho ngươi qui y tam-bảo. Hào quang minh châu phát kiến,, ngày đêm ngươi cố gắng say mê mùi đạo, dứt bỏ sự đam mê trần tục, nhờ vậy Phật

cho ngươi được hườn nhứt trên bộ đầu, nào là ngũ uẩn thế cho ngũ hành, còn đôi mắt cũng thừa tiếp khí hạo nhiên của nhựt nguyệt tinh quang, ngươi trở nên sáng suốt, được bay bổng Thiên-Đàng. Đến Thiên-Đàng , ngươi lại ham mê Bồng lai Tiên-Cảnh, chơi luôn không chịu giáng trần, nên ngươi mắc tội bỏ thịt, da , xương, máu, cơ quan ngũ tạng tan rã, mấy vị này không được nhập vào bộ đầu, nhưng vì mấy vị đó dưới sự tu hành truyền bá của ngươi, nhờ âm dương bồi bổ cùng chất thán khí của địa qủa pha lẫn vào biến thành tứ qúi. Vợ của ngươi là Viá cũng có công tu luyện, nhưng phụ thuộc mà thôi. Trước kia ở cõi trời, vợ ngươi là nàng A-Hương được chức địa tiên thừa tiếp tiên thiên, ngày đêm dạy xe sấm. Ngươi tuy tu một phần bộ đầu, nhưng cũng được làm địa tiên thừa tiếp tiên-thiên. Về sau hai ngươi mải vui nơi Bồng-Lai Tiên-Cảnh nên mới bị tội ngày hôm nay. Lúc trước ngươi tên là Cam-Lâm, em ngươi tên là Cam-Chu làm thần mưa gió, nhưng ngươi và A-Hương lúc làm việc trên cõi trời, mưa gió , sấm chớp trễ nãi, nên bị tội đày đọa bất năng thần xuất. Hai ngươi bị đày xuống trần tục, rồi hai ngươi có tâm tu hành, nên sau đó hai ngươi được lên Bồng-Lai Tiên-Cảnh và mải mê ở trên ấy, không chịu trở về trần gian, do đó hai ngươi mới bị tội.

Điểu-Sào Thiền-Sư qùy lạy và khóc nói:

Con đã biết tiền căn hậu qủa của con rồi, nay con xin Quan-Âm Bồ-Tát tha thứ tội cho con và cứu nạn giùm.

Quan-Âm Bồ-Tát mô Phật: tại sao con lại khóc?

Điểu-Sào Thiền-Sư qùy bạch:

Thân thể con dị tướng khác thường, con ăn làm sao , nói làm sao với ai cho được? Xin Quan-Âm Bồ-Tát cứu nạn cho con để con được trở lại giống người.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Điểu-Sào Thiền-Sư con! con có biết ngũ tạng của con là loài chim không mề, ăn rồi ỉa, không đựng lại chút nào, như thế nghĩa là người vô thức vô tri. Mắt tròn , tánh nóng nảy trợn dọc là tội thứ hai. Mỏ nhọn mổ người, giận ai muốn giết, có ý sát nhơn. Bộ dãy nơi cần cổ là tượng trưng cho ngươi khi làm quan ăn hối lộ, muốn có của tiền đầy túi, đầy kho, ngươi là người vô nhân đạo, không kể phải quấy. Mình mẩy của ngươi lông lá như chim là sự tham lam thái qúa thâu của cải đến lông cũng còn tham không bỏ là tội thứ ba. Tánh xấu của ngươi đã hiện ra trước mắt để chỉ cho mọi người biết cái hậu qủa xấu xa của con.

Điểu-Sào Thiền-Sư qùy xuống bạch:

Xin Quan-Âm từ bi hỉ xả về tội lỗi hiện hành của con và cho con trở lại làm người, thân thể như vậy thật là xấu xa ô nhục qúa.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Nếu ngươi muốn được như vậy, ngươi phải ở lại trần thế hoằng hóa chúng sanh hai mươi năm để đền tội. Nếu chịu như vậy ta sẽ tha thứ tội và cho ngươi được hóa hình người.

Điểu-Sào Thiền-Sư đảnh lễ Quan-Âm Bồ-Tát:

Con xin qui y theo Phật, từ đây con ráng tu hành cho tiêu tội phước, và cố gắng luyện đạo để được trở lại Thiên-Đàng.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Nếu con quyết chí tu hành, con phải bồi công bố đức hoằng hóa chúng sanh hai mươi năm. Trong thời gian ấy, ngươi phải chịu chua, cay , chát, đắng , mặn, nồng của thế gian. Sau khi ngươi hoằng hóa xong, ta sẽ cho ngươi trở lại Thiên-Đàng và làm chức **Nguyện Nhàn Như Ý**.Điểu-Sào Thiền-Sư đảnh lễ Quan-Âm Bồ Tát và Kim Đồng Tiên-Trưởng:

Xin nhị vị Bồ-Tát truyền đạo, con tình nguyện một lòng chơn tu, qui y Phật, qui y Pháp , qui y Tăng.

Quan-Âm lấy kiếng Minh-Cảnh-Đài để ngay xoáy óc của Điểu-Sào Thiền-Sư, bố phép, bắt ấn tam muội để ngay trên kiếng phép, đoạn Ngài niệm Nam Mô A Di Đà Phật, xin Phật Ngài cho Phật tử nay được trụ nguyên hình làm người.

Quan-Âm Bồ-Tát biến hóa phép Thần, tức thời Điểu-Sào Thiền-Sư hóa hình người. Điểu-Sào Thiền-Sư đảnh lễ Quan-Âm, hớn hở bạch:

Ngày nay con không còn dị hình dị dạng là nhờ ơn đức của Ngài, xin Quan-Âm ngài dạy cho con căn bản tu hành, con thề tự nguyện nhứt tâm tu hành cho đến mãn kiếp của con.

❄ ❄ ❄ ❄

HỒI THỨ NĂM

Mùa đông trời gió mát, trăng tỏ làu làu. Quan-Âm than rằng:

Ôi ! việc đời thật khổ, mà làm tròn nhiệm vụ đến nay đã gần cuối năm. Ngày Đại-Hội Phật Đài đã gần kề. Ta làm việc ngày lẫn đêm mà cũng chưa xong nhiệm vụ. Hiện giờ ta còn phải thuyết pháp, ta e cho Ngọc-Hoàng Thượng-Đế mở Đại-Hội, lúc ấy ta không trở về được, có lẽ ta bị tội bất năng thần xuất với Thượng-Đế.

Kim-Đồng Tiên-Trưởng bạch:

Sự cố gắng làm việc của chúng ta đến đỗi bê trễ công phu luyện đạo, chư Phật đều biết, có lẽ các Ngài sẽ rộng lòng tha thứ. Mai đây xin Quan-Âm hãy truyền đạo cho Điểu-Sào Thiền-Sư và có lẽ độ ba tháng là xong.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Ngươi hãy truyền bá cho đạo hầu và muôn chim rằng ta muốn chúng dâng trái lúc sớm mai này để ta làm lễ Phật,

giáo đạo cho Điểu-Sào Thiền-Sư, hầu sau này Thiền-Sư đi hoằng hóa chúng sanh.

* * *

HỒI THỨ SÁU

Mặt trời vừa mọc, ánh sáng tưng bừng, chim đua nhảy nhót, nào là khỉ đột vây đoàn hiệp lũ, đua nhau kiếm ăn. Khỉ đột và chim sực nhớ lại Kim-Đồng Tiên-Trưởng bảo ta dâng bông ,trái cho Quan-Âm Bồ-Tát. Chúng liền đi hái đủ loại hoa, qủa và lũ lượt đến dâng cho Quan-Âm.

Quan-Âm Bồ-Tát phán: Thôi chúng bây được lui.

Đoạn, Quan-Âm tiếp:

Kim-Đồng Tiên-Trưởng và Điểu-Sào Thiền-Sư, hai ngươi hãy nghiêm trang làm lễ hành sự, để ta thuyết đạo cho Điểu-Sào Thiền-Sư.

Điểu-Sào Thiền-Sư đảnh lễ, Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Kim-Đồng Tiên-Trưởng ngươi hãy đứng một bên, thừa hành phận sự cùng để nghe ta giáo hóa từ hạ, trung, thượng thừa. Nhà ngươi tuy làm đến bậc Tiên, nhưng ngươi không thể nào hiểu rõ đạo giáo được, vì nguồn đạo vô cực vô biên, đến phẩm nào thì sẽ bị ở phẩm ấy, bởi vậy có câu: "Không lên cao sao biết thấp, còn không ở thấp sao biết được cao siêu mầu nhiệm của nó?"

Quan-Âm Bồ-Tát mô Phật tiếp: Điểu-Sào Thiền-Sư con hãy quỳ xuống niệm Phật nghe ta giáo huấn.

Điểu-Sào Thiền-Sư bạch:

Xin Quan-Âm lấy đức từ bi hỉ xả tội lỗi của con, phán cho con biết, đầu cực khổ thế nào, con cũng nhứt tâm thiện niệm. Từ ngày con bị tội lỗi đến nay, con ngu muội qúa, con xin nghe lời Quan-Âm chỉ giáo.

Quan-Âm Bồ-Tát mô Phật nói: Điểu-Sào Thiền-Sư nghe đây, **Đời Đạo Song Tu**, con nhớ không?

Điểu-Sào Thiền-Sư bạch:

Con ngu muội hơn trước lắm, xin Quan-Âm cho con biết sao gọi là Đời, sao gọi là Đạo?

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Đời là người trong thế gian phải có minh minh đức, tân dân chí ư chí thiện. Cái đức trí quang minh chánh đại, nơi tánh mình có, đến cái chỗ lương tri lương năng mới là người thượng trí. Nếu muốn làm người thượng trí trong đời, đức Khổng-Tử có dạy: **"Cách vật trí tri, chánh tâm, tu thân, tề gia, trị quốc bình thiên hạ."** Cách vật là phải ráng công học hỏi trong khối óc của ngươi phải tìm tòi, kinh nghiệm tất cả sự vật trong mọi khoa đều sái quấy, ngươi ráng bình trí mới đạt được cái chơn lý trên cõi thế gian cùng vạn vật mới hơn người.

Trí tri, bên trong tỏ sáng từ tâm bên ngoài và hiểu sự vật cho cùng tột không còn nghi hoặc.

Thành ý, ý mình thành thật dứt hết các điều dối trá, cùng ngụy tà đối với mình thì nó cũng như đối với người khác.

Chánh tâm, là mình ngay thẳng, không bị vật dục lôi cuốn, không còn tà tư vọng tưởng, xử ký tiếp vật thì trong chơn chánh của ta trở nên đứng đắn.

Tu thân , sau ta sẽ cắt nghĩa về nguồn đạo cho rành rẽ.

Tề gia, con phải nhớ những điều căn cứ ở trên, không nên chênh lệch. Điểu-Sào, ngươi phải nhớ trí tri, thành ý, chánh tâm, tu thân, thì trong gia đình ngươi mới được phụ từ tử hiếu, phu phụ thuận tùng, huynh hữu đệ cung. Nếu ngươi hiểu rõ ý nghĩa những điều trên, ngươi mới có thể giúp nước trợ dân. Tâm chánh cùng chí hướng chánh trực, hùng dũng hy sinh, giúp đở dân sự mới có thể làm tròn sứ mạng con dân trong nước. Hễ dân yên thì nước nhà mới thạnh trị quốc thới dân an.

Quan-Âm Bồ-Tát mô Phật tiếp:

Điểu-Sào, con bình thiên hạ không phải dễ, từ cá nhân đến gia-đình, quốc-gia, xã-hội, phải làm sao, làm sao mới phải đạo làm người trong bổn xứ. Như thế cũng chưa đủ, con còn phải trực tiếp tham gia trong thiên hạ, để cho tình tương thân, tương ái đại đồng được nẩy nở, và con phải mưu sâu kế dày để đem hạnh phúc hòa bình cho nhân loại, lúc ở thế gian, con có nhớ chăng? nay con được hóa thân làm người lần thứ hai, con phải là một người hiền triết, con đừng u mê nữa. Nếu con còn phạm tội, con sẽ bị sa đọa kỳ chót làm trùn, dế , con phải biết đây là lần chót, nếu không cải hối ăn năng,con sẽ thành ma quỉ, không còn căn Tiên cốt Phật.

Điểu-Sào Thiền-Sư đảnh lễ Quan-Âm than rằng:

Ôi! Đời còn khổ huống chi là đạo. Con nhớ lại đời con lúc trước, con ăn năn tự hối và con nguyện cố gắng trở nên người lương thiện.

Quan-Âm Bồ-Tát mô Phật phán:

Kim-Đồng Tiên-Trưởng cùng Điểu-Sào Thiền-Sư, hãy nghe ta dạy đạo. Hết đời qua đạo gọi là đời đạo song tu. Chúng ngươi có biết bản thể chúng ngươi là thân phàm xác tục, và trong đấy có những gì?

Kim-Đồng và Điểu-Sào đồng qùy lạy, xin Phật Quan-Âm lấy đức từ bi chỉ giáo cho chúng con được hiểu nguyên căn để sau này hoằng hoá chúng sanh.

Quan-Âm Bồ-Tát đọc chiếu và chiếu Minh-Cảnh-Đài cho hai vị hiểu rõ chơn căn bản thể của hai người. Khi ấy, Kim-Đồng và Điểu-Sào nhìn trong bản thể của mình thấy nào là phổi, gan , trái tim, bao tử, gan một đùm nơi xương sống. Nhìn xuống dưới lưng phía trong thấy có hai trái cật, nhìn ra phía ngoài nơi rún, thấy nào là lá lách, ruột , bọng đái,

ngoài thì xương , thịt , máu , da , lông . Quan-Âm mới chỉ từng bộ phận và cắt nghĩa:

Đây là **phổi**, hai bên đều có. **Phía trái** là phổi **dương**, **phía mặt** là phổi **âm**. Phổi này có chứa chất nước **chua, mặn**, chất trong đầy. Phổi xốp để chứa những nước hơi làm cho sự hoạt động, ăn nói cùng hô hấp, thay đổi dưỡng khí. **Chất lửa điển xanh**, cốt xác nơi gan.

Gan thì để chứa **điển nóng** có mặt bên trái, chứa chất nóng để sang điển nóng cho trái tim và sản xuất chất nước vàng sang bao tử để tiêu hóa vật thực. Chất lửa điển đó hơi xanh. Gan này phía trái điển thật nóng, do nơi mật điều độ. Phía mặt rút nước ở dưới trái cật, đem nước lên chứa vào phổi, làm cho nước sôi, phân phát cho tim.

Trái tim, chất nóng thuần túy, tùy theo phổi và gan làm việc theo điển nóng của nó, rồi viện trợ châu lưu trong bản thể xương, máu , thịt cho ấm áp. Điển phổi và gan, viện trợ trái tim có huyết điển trắng, đỏ bầm để bổ túc cho xương, da , máu, thịt. Điển màu vàng hơi, làm việc không nghỉ phút khắc, đốc xuất cho gan làm việc mẫn cán và cho huyết thấm vào thịt châu lưu trong bản thể.

Trái cật bên trái có điển nước nóng, và thâu hồi điển nhiều. Trái cật bên mặt chứa nước lạnh, trái tim đưa chất nóng xuống thì nước lạnh của trái cật xáo trộn vào huyết và tiếp xúc với gan phổi tim để cho chúng được nóng nhiều. Chất nóng bên trái điển đỏ, bên mặt điển xanh.

Bao tử thâu tất cả các thứ điển trược vào trong nó, có nước màu vàng, nóng nhất trong thế giới bản thể dùng để xáo trộn tiêu hóa thực phẩm, đoạn lấy chất bổ thực phẩm bổ túc cho gan, gan lọc chất bổ để thừa xúc hơi điển chạy qua phổi, rồi phổi lọc đưa lên bộ đầu, đẩy điển bộ đầu bổ túc cho mắt, mũi , miệng, tai là cơ quan ngũ tạng, cũng gọi là

bộ máy ngũ hành. Năm sắc lửa này hóa ra một chơn điển năm sắc xanh, đỏ, trắng, vàng, đen.

Quan-Âm Bồ Tát tiếp:

Các ngươi hiểu chưa? việc tu hành cần phải trao đổi sửa đổi. Trước kia cha mẹ ngươi ở trần, hóa sanh ngươi xác trần, có máy này làm việc theo trần, chỉ biết ăn, ngủ, ỉa mà thôi. Nhưng bộ máy ấy cũng có một thứ điển tiên thiên, làm chủ bản thể gọi là Linh hồn. Một đơn vị điển thứ hai là điển trung thiên, hợp với hạ thiên, làm thứ điển âm, thành chơn điển gọi là Viá. Hồn Viá hợp lại duy nhất gọi là Chánh-Hồn-Vương. Viá dùng để xoay trở hoạt động tay chân phụ thuộc bên ngoài. Lúc Niết-Bàn đưa xuống, Hồn Viá là vợ chồng hợp nhất giáng trần, quy vào bản thể. Khi Hồn và Viá vào bản thể được chia làm hai: Hồn ở giữa trái tim, để sai khiến khí điển vào bộ đầu. Những cơ quan ngũ tạng và bộ đầu có ranh rấp chia đôi rõ ràng. Phần Viá từ bao tử trở xuống tới rún gọi là Tề-Luân-Hư-Cảnh, nó làm việc châu lưu trên tứ xa lộ, di chuyển thối thúc bản thể phút khắc không ngừng, để nào da, thịt , máu phải hoạt động mau lẹ. Vì bản thể con người là một Tiểu-Thiên-Địa. Ngoài ra có hai con mắt là mặt trời và mặt trăng, dùng để soi sáng các nơi ở châu thân, trong ấy có tia sáng gọi là Hà-Sa; hóa ra vì sao, bay lẫn trong địa cầu bộ đầu, rồi được thâu vào khối óc. Sự tu hành, nếu hai ngươi muốn tu thì phải sửa đổi xác phàm tục, để được hóa ra một vị Tiên trên Trung-Thiên hay trên Tiên-Thiên gọi là Phật. Các ngươi phải cố gắng công phu luyện đạo vì người công phu là người thợ, tự sửa bộ máy bản thể của mình, cho máy ấy làm việc, lựa lọc thanh khí điển, để sắp thành một vị Chơn-Như, rồi từ đó các ngươi từ từ luyện hàng đêm, luyện tập công phu thì Hồn các ngươi được lên phẩm Chủ-Nhơn-Ông. Trái lại , nếu các

ngươi không tu thì Hồn ấy không được làm Chủ-Nhơn-Ông, và lúc hai ngươi thác Hồn ấy trở thành ma.

Quan-Âm niệm Phật ba lần thâu kiến Minh-Cảnh vào túi, đoạn kêu nhị vị mà phán:

Hai ngươi đã hiểu điển trong bản thể rồi chưa?

Điểu-Sào Thiền-Sư bạch:

Mô Phật, bạch Quan-Âm nhờ đức sáng suốt của Quan-Âm con là Điểu-Sào đã minh tánh, đã hiểu được lời chỉ giáo của Quan-Âm con xin ngài cho con biết, hiện giờ vợ và con của con ngày trước ở nơi đâu?

Quan-Âm Bồ-Tát đáp:

Điểu-Sào Thiền-Sư ơi ! sao ngươi ngu dại như thế . Đã nói là sáng suốt, sao ngu cũng còn ngu? Ngươi là chủ bản thể, vợ con chỉ là phụ thuộc. Vậy vợ con ở đâu, sao con không biết? con hãy nhìn xuống Tề-Luân-Hư-Cảnh và nhìn kỹ xem ai đang ngồi trong đó để thối thúc các con của con, như xương, thịt , máu, da , và các dân sự phụ thuộc bề ngoài là lổ chân lông làm việc.

Điểu-Sào đảnh lễ Quan-Âm và bạch:

Con xin Ngài làm phép cho con thấy vợ và con của con, được như thế con mới an lòng tỉnh trí, thừa hành phận sự tu hành, hoằng hóa chúng sanh ở cõi thế gian này.

Quan-Âm Bồ-Tát lấy kiến Minh-Cảnh-Đài đưa ra niệm chú, hiện ra một cô Viá rất đẹp.

Điểu-Sào Thiền-Sư nói:

Con đội ơn Quan-Âm đã cho con được thấy mặt vợ con. Nàng xinh đẹp qúa, và tại sao mãi đến bây giờ nàng vẫn còn tươi trẻ như thiếu nữ đang xuân?

Điểu-Sào Thiền-Sư than:

Chồng ở một nơi vợ một ngã, con không ngờ chỉ ham vui một chút mà bị đọa không biết đến bao giờ mới mãn kiếp?

Quan-Âm Bồ-Tát mới lần lượt gọi các con của Điểu-Sào Thiền-Sư. Con thứ nhứt là xương, con thứ hai là thịt, con thứ ba là máu, con thứ tư là da . Chúng lần lượt xuất hiện để Điểu-Sào Thiền-Sư nhìn cho tận mặt. Điểu-Sào Thiền-Sư nhìn bốn con bằng trang nhau như hột gạo cội.

Quan-Âm tiếp:

Trước kia, con là Điểu-Sào Thiền-Sư mắc phải tội, nên dù ngày nay con của ngươi được sum hợp vào đây, nhưng không được nhìn thấy mặt nhau, vì lỗi của con gây ra. Vợ và con của ngươi phải chịu làm việc mãi không ngưng và không được nghỉ.

Điểu-Sào Thiền-Sư khóc mà rằng: Xin Quan-Âm cho cha con, chồng vợ của con được sum họp.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Điểu-Sào, sao con ngu quá, ta phải làm sao cho con minh tánh được, ngươi muốn họp mặt với nhau thường ngày thì ngươi phải ráng tu hành, ngươi hiểu chưa?

Tử tội làm việc cơ sở , giam cầm có nơi. Bản thể như một cái nhà, như việc nước, nên gọi là nhà nước. Ví dụ : bản thể là nước hay là Tiểu-Thiên-Địa, mỗi chỗ mỗi nơi đều có công ăn việc làm, lương phân phát đầy đủ, hể ăn thì nó phải làm việc, không thể bỏ phê công việc để họp mặt nhau được. Hiện nay con là Điểu-Sào Thiền-Sư phần Hồn, nếu tu con sẽ là Chủ-Nhơn-Ông, hay là Tổng-Thống, sai khiến cơ quan ngũ tạng hóa ra ngũ uẩn làm chủ trong bản thể con, và nếu con muốn sum họp với vợ con thì con phải tu để đền tội lúc trước xong con mới được qui nguyên hợp nhứt.

Điểu-Sào Thiền-Sư đảnh lễ, Quan Âm Bồ-Tát, than:

Con bị phạm tội quá nặng, không biết đến ngày nào, con cùng các con của con trở lại Thiên-Đàng.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Vì tiền căn hậu qủa của ngươi, nên ngươi hãy ráng tu để qui nguyên hợp nhứt và đó là qui nguyên.

Điểu-Sào Thiền-Sư quì lạy than: Tội lỗi như vậy biết gỡ làm sao xong? Đến bao giờ mới mãn kiếp.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Ngươi ráng công phu luyện đạo, bỏ mùi trần tục, thì chẳng bao lâu tội con sẽ được tha thứ. Nếu trái lại con còn mê trần, nhiễm những thói xấu như **tham, sân , si , hỉ , nộ , ái ,ố , dục** thì tội của con càng nặng hơn, thì có lẽ con không bao giờ trở lại Thiên-Đàng. Vậy con hãy nghe ta mà ăn năn thức tỉnh tu hành.

Điểu-Sào Thiền-Sư bạch:

Bạch Quan-Âm ,con đã bị tội rồi , lại bị tội nữa là sao?

Quan-Âm đáp:

Trước kia , con ở Thiên-Đàng, bị tội lỗi sa về dương thế là kỳ thứ nhứt, kể từ ngày con trở nên người trần gian. Nếu con làm tội nữa thì con mắc tội thêm hơn, và phải bị nghiệp quả của con làm ra.

Điểu-Sào Thiền-Sư hỏi:

Tiền căn nghiệp chướng ra sao? xin Quan-Âm cho con được biết?

Quan-Âm Bồ-Tát đáp:

Hễ con làm tội gì, thì sanh nghiệp ấy. Ác hành khổ khảo, con nhớ chưa? Ví như con làm khổ cho người ở thế gian thì ngày con gần mãn hạn (chết) , trước hết con sẽ bị khổ khảo như lúc con làm cho người ấy, vì thế ta tu hành để cho minh tánh, hiểu phước tội hơn người và cải ác tùng thiện. Đây ta thí dụ cho con rõ là sự tích Mục-Liên-Thanh-Đề tại thế gian mà kinh Nhã-Thiên đã làm đó.

Điểu-Sào Thiền-Sư:

Từ đây, con hết sức tu hành, không dám làm điều tội lỗi. Tiện đây , con xin Quan-Âm cho con một pháp danh, và một cái qui y thơ phái của nhà Phật.

Quan-Âm Bồ-Tát:

Cha chả, ngươi ở thế gian, sinh ở trần thì phải trần tục, tội lỗi đã chưa đền, lại còn xin tờ giấy làm bằng, thật là tham lam quá đỗi. Đây Điểu-Sào, nghe ta thuyết pháp cho một lần nữa:

Tên con trước kia là Điểu-Sào Thiền-Sư, nghĩa là con có ổ. Con tham sân si thái qúa, rồi sau đó con ăn năn cải hối và tu hành được Phật công nhận một phần, linh hồn con được sơ thừa trung phạm. Lúc đó, con không hiểu chữ ly gia cắt ái ở thế gian, nên con bỏ nhà cửa sự nghiệp đi tu, đó là một điều lầm lớn, nhưng nhờ con chí tâm công phu luyện đạo, nên được xuất hồn đến chốn Bồng-Lai , rồi mê vui nơi ấy, con quên bản thể là cái nhà của con ở, từ khi con giáng thế xuống trần, và hồn con nương vào bản thể đó để làm việc. Trong bản thể nào là da thịt xương máu, những thứ đó là những người trong cốt nhục tương tàn của con. Con tu mà quên hết , bỏ bê vợ con, thì tội lỗi của con càng nhiều. Con phải biết, nếu con tu thì da thịt xương máu, con phải dạy cho chúng nó tu. Từ bên trong đến bên ngoài, được làm một vị Tiên hay một vị Phật khổ lắm con ơi. Hễ tu thì phải sửa đổi, lừa lọc , chất trược hóa thanh, dày công gắng chí tu hành, mới có thể thành chánh qủa, khổ ơi rất khổ. Vậy từ đây, con hãy tu tất cả bản thể, nào da thịt xương máu lông, để chúng trở thành chánh pháp qui y lên đảnh lễ Phật. Nay con xin ta cho pháp danh để thay tên Điểu-Sào Thiền-Sư, vậy ta sẽ gọi tên con là Sãi-Vãi.

Điểu-Sào Thiền-Sư đảnh lễ xin qui y tam bảo.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Con ráng tu đến khi con được xuất hồn lên đảnh lễ Phật, lúc đó con mới được qui y tam bảo. Hồn của con là Tinh, Khí, Thần hợp nhứt lại.

Điểu-Sào Thiền-Sư mừng rỡ đảnh lễ Quan-Âm xin nhận tên Vãi.

Lúc ấy, Quan-Âm Bồ-Tát mô Phật phán:

Sãi-Vãi ơi ! Từ đây con ráng tu hành, đừng phí bỏ thì giờ qúy báu, siêng năng niệm Phật ngày đêm, ráng đem về một điểm chơn như hườn nhứt. Lúc ta thuyết pháp dạy đạo, con có hỏi làm sao để con thấy mặt vợ và các con, điều đó ngày sau con sẽ làm phải một tội, con đã không thông hiểu câu: **"Tình trong bốn bể"** của thế gian, vì con là chồng, cha không biết vợ con là ai? ở nơi nào?

* * *

HỒI THỨ BẢY

Quan-Âm Bồ-Tát than rằng:

Đã gần tới rằm tháng tám, trung thu nguyệt lãng, lúc này các vị Tiên được chầu Thượng Đế, ngao du sơn thủy, vui vẻ biết bao! còn ta làm việc dưới thế đã lâu, mà chưa được trở về chầu chư Phật cùng Thượng Đế để trình tấu cho các Ngài rõ về vụ Điểu-Sào, thôi buồn nói vậy, chớ ta cũng ráng làm việc cho xong cũng chẳng muộn chi.

Kim-Đồng Tiên Trưởng đảnh lễ bạch rằng:

Con cũng tiếp tục thừa hành phận sự bên Quan-Âm, con nguyện làm việc chóng xong để thầy trò chúng ta mau trở về Thiên-Đàng cảnh Phật.

Hoàng hôn buông rũ, mặt trời chen lấn, bầu trời trở nên xám đục, chim chóc kêu nhau về tổ, vượn chuyền bông con kiếm nơi ẩn dạng.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Thôi, cát y kỳ phận, Sãi-Vãi ngươi hãy trở về động, còn ta trở về Thiên-Đình, nơi am tu để săn sóc cho Nhị-Thập Bát-Tú, mai này ta sẽ giáng trần, và dạy thêm cho Sãi-Vãi.

Dứt lời, Quan-Âm và Kim-Đồng bay trở về Thiên-Cung.

* * * * * *

Ngày mùng 10 tháng 8 rạng ngày 11, mặt trời vừa mọc, ánh sáng tưng bừng, trời thanh mây tịnh, gió núi ngàn phương, đem lại mát mẻ trong lành. Trên một vầng mây đen bên cảnh trời lơ lửng bay xuống, Quan-Âm và Kim-Đồng đang ngự trên ấy, giáng trần.

Sãi-Vãi đảnh lễ hai vị Bồ-Tát. Quan-Âm Bồ-Tát mô Phật phán:

Từ ngày ngươi thọ giáo ta đến nay, ngươi đã tỉnh trí an thần, và thấu hiểu bản thể và nhiệm vụ của ngươi ra sao?

Sãi-Vãi bạch:

Nhứt khiếu minh, vạn lý thông, con hiểu rất nhiều, nhưng con cũng nhờ Quan-Âm cùng Kim-Đồng thuyết pháp dạy đạo thêm cho con nhờ.

Kim-Đồng Tiên-Trưởng hầu một bên Quan-Âm.

Quan-Âm đảnh lễ Phật nói:

Sãi -Vãi ơi! ngươi có biết tên Sãi-Vãi bửu danh của ngươi là nghĩa gì không? Lúc trước ngươi có làm gì đâu có tên cùng chức vị: Trước kia ngươi là một triệu phú , tham sân , si làm giàu bất chánh, sau đó ngươi ăn năn cải hối, cúng chùa, học phép tắc với địa Tiên, ngươi theo thiền lâm tu trì, nhưng ngươi lại bị trần thế lôi cuốn, say mùi trần tục, ham mê tửu sắc tài phiến quá độ, nên Hòa Thượng đặt cho ngươi pháp danh Sãi-Vãi. Sãi- Vãi ta chỉ nghĩa cho biết: **Nhân** chữ này là vợ chồng, ngươi cũng chưa bỏ, thế nên người ta cho vợ chồng ngươi là nhơn đức, nhưng trong thâm tâm ngươi dẫy đầy tội lỗi, tham sân si hỉ nộ ái ố dục. Ngươi lấy

nhơn đức bề ngoài đó gạt gẫm của thiên hạ. Ngươi mưu mô đủ thứ để cướp tiền và tham lam sắc đẹp, thấy thế Hòa Thượng mới thêm một sổ chính giữa chữ nhơn để trở thành chữ (*Sĩ*) hay là chữ (*Sãi*), nghĩa là ngươi vô chùa thấy cô ni sắc đẹp, lấy tiền mua chuộc, phải tội si mê, nên ngươi không hiểu, là người trong đạo, thật là ô danh nhục nhã cho ngươi biết mấy. Còn chữ *Vãi* nghĩa là khi vô chùa được ngộ đạo, lúc ấy ngươi giác tánh hiền lương, biết tội lỗi và ăn năn hối lỗi rất nhiều, nhưng lúc về nhà ngươi quên hết tâm đạo. Hai thảo đầu, ba ngang bổ xuống là chữ *Dương* ấy là thường ngày ngươi thả rêu xóm làng, thấy con người có sắc đẹp ngươi ve vãn mua chuộc, làm mất trinh tiết của người, cho nên Hòa Thượng của ngươi, đặt cho bửu danh là *Sãi-Vãi*. Mặc lòng vậy, ngươi hằng ngày cũng còn ham tình ái sắc dục. Ngươi thương bao la, và đó là "**Tình Trong Bốn Bể**".

Sãi-Vãi qùy bạch:

Con nhận thấy, tên này thật là ô danh, tủi nhục, nhưng con là người tu hành mà bị mang bốn chữ "Tình trong bốn bể" thì làm sao giải thoát để thành Tiên Phật được.?

Quan-Âm phán:

Ngươi mắc phải một tội nữa, ngươi có biết chăng? Khi ngươi còn là Điểu-Sào Thiền-Sư, ngươi là con chim gà dãy, mang đầy ô trược, là tại ngươi tham lam của người quá đỗi, ngươi ăn cho đầy bụng, rồi giựt của người ta để dành vào túi. Khi ngươi tu được điểm nhứt, ngươi xuất hồn dạo cõi Thiên-Cung, chỉ có một bộ đầu, còn mình là điểm thứ hai, tay chơn là điểm thứ ba, ngươi bỏ lại thế gian là làm bại hoại bản thể. Tội thứ nhứt cùng hai đấy là ba tội. Ngươi đã làm ba tội, nhưng Phật Ngài giảm khinh cho ngươi, tu không hiểu chữ ly gia cắt ái, ngươi làm đạo Khổng-Tử dạy

đời , ngươi đã có vợ con gia-đình mà ngươi lại vô chùa tu, ngươi bỏ phế nhà cửa, không nuôi vợ con, lại còn bày ra cất thất để tính phá tiền của, ngươi đã ham đạo mất đời.

Sãi-Vãi qùy bạch:

Điều mà bỏ gia-đình là tội thứ nhứt, đối với đạo ở đời của Đức Khổng-Tử, ở đời ta phải tu theo đời, nghĩa là phải có nhân nghĩa, kế nghiệp giòng giống của Ông, Bà. Bạch Quan-Âm, khi xưa con có vô chùa, đi đi về về , chớ con không bỏ nhà hẳn.

Quan-Âm Bồ-Tát than:

Ôi! Ngươi ở trần sao ngu quá, con không biết vợ yếu con thơ do con gây ra phải nhờ con nuôi dạy, thì sao con lại bỏ đi , để đến đỗi xác thân con da thịt xương máu phải bại hoại. Con là chủ bản thể , con lại bỏ bản thể, để cho da thịt xương máu của con hoang vu, luyện phép tà đạo , đánh lộn với nhau, làm mùa màng thất lạc, nhiễu hại nhân dân. Như vậy, khác nào con làm vua mà bỏ phế việc nước , để cho bá quan loạn trào , nhân dân thống khổ.

Sãi-Vãi bạch:

Bạch hóa Quan-Âm, trước kia con bỏ nhà, con hiểu là có tội, nhưng nay con có nhà nào để bỏ?

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Sãi-Vãi ơi!,Ngươi đã tu liều, lý sự hiểu nhiều, bỏ si mê sao còn ngu như thế? Thôi Sãi-Vãi, ngươi mau cúi xuống.

Đoạn Quan-Âm bảo Kim-Đồng Tiên-Trưởng lấy roi phết cho Sãi-Vãi ba roi để trừ tội tam-đồ.

Kim-Đồng Tiên-Trưởng vâng lệnh đã Sãi-Vãi ba roi nẩy lửa.

Sãi-Vãi đứng dậy đảnh lễ Quan-Âm và bạch rằng:

Con bị ba roi điển tan xương nát thịt, đau nhứt không thể tưởng tượng được.

Quan-Âm Bồ-Tát phán:

Nay con hiểu tội của con chưa?

Quan-Âm bảo Sãi-Vãi qùy ngay trước mặt, rồi dạy Kim-Đồng Tiên-Trưởng thắp ba cây nhang đưa cho Sãi-Vãi cầm để trước mặt và bảo Sãi-Vãi niệm Phật ba lần.

Đoạn Quan-Âm nói lớn:

Kim-Đồng hãy dọi trên đầu nó ba cái, cho nó thọ tam cú.

Sãi-Vãi bạch:

Con tu là tu thân, từ trong bản thể con làm ra, Quan-Âm đã dạy con không nên lấy cái gì vật chất ngoài đời dùng để tu hành. Nay con lại cầm ba cây nhang và lảnh ba dọi trên đầu gọi là tam liều chăng?

Quan-Âm phán:

Tu là tu Pháp-Lý nhà Phật, tu là sửa đổi bản thể của ta. Tâm tức Phật, Phật tức tâm. Ngươi ngu thái qúa thì hoằng hóa thiên hạ sao được? Tánh ngươi hễ có đông người là rủ nào tiệc tùng ăn chơi, phế bỏ gia-đình, bày ra chung tiền cất nhà hội nghị để giảng đạo hoặc chùa chiền am-tự.

Sãi-Vãi bạch:

Bạch Quan-Âm, Ngài nói qúa dông dài, con không làm sao biết được.

Quan-Âm phán:

Ta nói dông dài là trước khi kia ngươi nhiều chuyện, nói thêm thừa láo khoét, ngồi lê đôi mách.

Sãi-Vãi bạch:

Con đã qùy ngót ba tiếng đồng hồ , đầu gối con bị sưng không thể đứng nỗi, xin Quan-Âm tha thứ cho con.

Quan-Âm nói:

Ta từ bi hỉ xả cho ngươi, từ rày ngươi ráng nhớ, kẻo mà sa địa ngục hối không kịp.

Đoạn , Quan-Âm tiếp:

Sãi-Vãi ơi ! Khi ngươi xuất hồn, ngươi mê cảnh Bồng-Lai vui thú, không chịu trở về nhà là bản thể của ngươi cho đến đỗi tan xương nát thịt, nay đầu gối ngươi sưng , tan xương nát thịt, nhứt nhối cùng mình, đó là ngươi bị nghiệp quả mà trước kia ngươi đã gây ra. Tội ngươi đáng thác ra ma. Ba điểm nhang ấy là vợ con ngươi qùy đảnh lễ, đưa hồn ngươi xuống âm phủ, để chịu tội từng làm ma và bị vật chất lôi cuốn. Sự hiểu lầm của con thật là tai hại. Bản thể là cái nhà để cho linh hồn và viá (vợ con) ở đó, cũng là trại giam của chúng con. Khi chúng con thác thì bản thể này, rã tan thành đất, còn sự sản ở dương thế, con cũng phải bỏ lại tất cả. Vậy con ráng suy xét để đừng lầm lẫn Sãi-Vãi ơi! Ta bảo ngươi tu không tốn đồng xu cắc bạc nào, là vì chính ta cũng vậy. Ta tu thân cải tánh , dưỡng dục quần sanh. Nếu tu , ta sẽ tránh được bịnh tà xâm, thương hàn sốt-rét, và các chứng bịnh ít ít thì được hết dứt, khỏi tốn tiền thuốc. Theo Pháp Lý, tu là thâu dưỡng khí làm cho bản thể mát mẻ, sung sướng, bồi bổ tinh thần, người trở nên đẹp vui tươi. Pháp-Lý này theo Khoa Học Huyền Bí của Đức Phật . Ta cứ công phu luyện đạo, tự nhiên ta sẽ thức tỉnh , phân biệt chánh tà, thông tri thiên hạ, hiểu được tâm tánh của mỗi người. Sự qúi báu của phép công phu là khi con ngồi công phu có Mô-Ni-Châu, viên ngọc quí của con chiếu sáng, và con được xuất hồn lên cõi trời. Nhứt khiếu thông, vạn lý minh, tự nhiên con hiểu, và tự cải ác làm lành. Con thâu điển khí thanh trên trời, làm cho thân thể mát mẻ, trí não sảng khoái, con sẽ không giận ai, và tránh xa những điều trái quấy bỉ ổi, ô nhục, nhớ nghe con. Con đừng mượn vật chất bề ngoài để tu hành, làm cho hao tài tốn của, bỏ phế không nuôi vợ con tại trần mà bị tội. Con đừng vì chữ dưng cúng thần, cúng sãi vãi mà làm lớn. Vì với sự tin cúng thần cúng sãi để chuộc tội và được phù hộ, ấy là sự mê tín dị

đoan. Và con nên nhớ, người tu không ham mê trần tục, tránh nơi đô hội vinh sang, cùng chức quyền ăn trên ngồi trước. Đây ta chỉ cho con biết, đã tu mà còn chức quyền vinh sang, đó là còn bị nhiễm trần. Nhà Phật chỉ là cái nghề chuyên môn của Ông, chớ nào có chức chi. Người tu không ham chức quyền ở thế gian, người chán chê phú qúi không cần sự nghiệp, người chỉ muốn ở Thiên-Đàng chung vui với Chư Tiên Chư Phật, nên gọi là Bần-Đạo. Chữ Bần-Đạo là không kể sự nghiệp của cải ở thế gian. Chữ Bần-Đạo là bỏ không cần, người tu than rằng ít phước đức là Bần-đạo. Tu bền bỉ , cố gắng luyện cho đến khi được đĩ Hạ , Trung, Thượng đến không không trên cõi Trời. Của cải ở thế gian đều bỏ, bản thể chết thành đất, nên người tu hành không tham sanh , húy tử. Pháp Lý nhà Phật nói rằng: "Phật tức tâm , Tâm tức Phật" nghĩa là ai tu nấy hưởng. Kinh nhà Phật đã có câu : **"Mùi phú quí như làn xa mã, bả vinh hoa như thể phù vân."** Sãi-Vãi có biết chăng? Sự đời đối với ta nào có ra chi. Ta làm lấy để sống qua ngày, ta đâu có cần tiền. Sãi-Vãi ơi ! Pháp Lý ngay thẳng, nó cứu nạn cho ngươi, nó giúp ngươi có nhà êm ấm, nó khiến cho ngươi trong gia-đình vui vẻ, chung lo mọi việc. Cái tánh chê bai ngạo nghễ là tánh của Sãi-Vãi phải không? Thôi Kim-Đồng, lấy roi điển khí, biểu Sãi-Vãi cúi ngay ngắn, đánh trên đầu thẳng xuống tới ngay đít, theo luồng lửa tam muội sau xương sống, ba roi cho ta.

Kim-Đồng phết Sãi-Vãi ba roi nháng lửa.

Quan-Âm Bồ-Tát nói:

Sãi-Vãi , từ đây con phải tu hành, nhớ lời ta dặn đừng sanh thói xấu. Nếu con muốn tu thì cứ tu, còn muốn ra trần thì cứ xuất trần, chớ con đừng lấy cái đạo mà tạo cái đời, lợi dụng cái đạo mà làm ăn. Sãi-Vãi ơi ! Ngươi hãy nghe thuyết pháp đây: Ta đánh ba roi là có mục đích làm cho

Sãi-Vãi dứt bỏ tánh xấu theo trần tục. Muốn tu thì ngươi cứ tu đi, và từ đây ngậm mồm , co lưỡi , đừng nói chuyện bậy bạ theo trần để rồi mê trần.

Sãi-Vãi bạch:

Từ đây, con nguyện một lòng theo Phật ăn năn , hối cải không dám sái quấy nữa.

Quan-Âm Bồ-Tát tiếp:

Đạo nào cũng có Pháp môn riêng, nhưng con lại tưởng Phật nào như Phật nấy, môn nào như môn nấy, nên con lấy môn này đem lại môn khác, làm như vậy, con đã lầm lạc thái qúa. Pháp-Lý là pháp con tu theo điển của Phật Thích-Ca và Di - Đà, nó cũng là một vị thuốc linh-nghiệm, dùng trừ tuyệt bịnh tham sân si hỉ nộ ái ố dục. Hiện giờ con bị bịnh tham sân si, vậy con nên luyện đạo công phu, thì từ từ bịnh con sẽ dứt. Sãi-Vãi ơi ! Con nên hiểu trong Phật gồm có Văn-Phật và Võ-Phật. Văn-Phật là Pháp môn Văn để trừ bịnh tham sân si hỉ nộ ái ố dục. Võ-Phật là sự phò hộ chiếu bịnh mà cúng quảy, những sự linh diệu, muốn chi được nấy theo thế gian. Mặc dù vậy, nhưng những Võ-Phật là tà đạo đó ngươi.

Sãi-Vãi bạch:

Bạch Quan-Âm, ngày nay con đã thông hiểu và ghi nhớ Pháp-Lý trong tâm. Con nguyện từ đây cố gắng tu hành, hoằng hóa chúng sanh. Con đã cải tánh diệt danh, từ nay con xa lánh nào tụng kinh siêu độ, chuông mõ , Bồ-đề , để một lòng theo Pháp-Lý nhà Phật. Con nhớ lại vợ con thì ở lại dưới Tề-Luân-Hư-Cảnh, còn con lại ở trái tim và làm việc trên bộ đầu, bị ranh rấp bởi màng bí mật, nên con không thể thăm vợ con cùng xương máu da thịt cho được.

Quan-Âm Bồ-Tát nói:

Con là môn đệ của Phật, gọi là Phật Tử, thì nào da thịt máu xương lông của ngươi cũng là Phật-Tử nốt. Trái lại ,

nếu con làm tội lỗi , thì những thứ đó cũng là người phạm tội. Con nhớ vợ con ở Tê-Luân-Hư-Cảnh, trong đó có bốn biển gọi là Tứ-Diệu-Đế, rồi con lại nhớ da thịt xương máu là con của con, và con nguyện đi hoằng hóa chúng sanh , con được như vậy là con đã ăn năn cải hối lỗi lầm rồi. Sãi-Vãi con có biết chúng sanh là ai không? Chúng sanh ở trong bản thể của con đó Bốn mươi Tám ngàn Hai trăm Năm mươi lỗ chân lông. Ngày đêm con ráng tu hành luyên đạo, Pháp-Luân Thường Chuyển điển chạy đều mình, thì những lỗ chân lông là dân sự biết tu theo. Lục-Căn Lục-Trần ngó thấy ánh sáng của Chủ-Nhơn-Ông trên bộ đầu rọi xuống cũng tu theo. Trong Tê-Luân Hư-Cảnh có Cô Tiên (vợ con) phụ tiếp điển, truyền bá bên ngoài cho da thịt xương máu lông, đó là dân sự cùng các con của con. Chữ tình trong là vợ của con ở trong Tê-Luân Hư-Cảnh cũng gọi là Cô Viá. Còn da thịt xương máu là do huyết chảy châu lưu, gọi là bốn bể, thừa tiếp khí điển bên trong và bên ngoài. Sãi-Vãi , con thấy chưa? Tứ-Diệu-Đế gọi là bốn bể hay là : "Tình Trong Bốn Bể."

H Ế T

CÁC THIỀN ĐƯỜNG, THIỀN VIỆN
và
HỘI ÁI HỮU VÔ VI KHẮP NĂM CHÂU

HOA KỲ

1- T/Đ THANH HÒA
9809 SAN DIEGO ST.
SPRING VALLEY, CA 91977
Đ.T.: (619) 472-0663

2- T/V VĨ KIÊN
22125 CREST FOREST DR.
CEDAR PINES PARK, CA 92322
Đ.T.: (714) 338-6691

3- T/Đ LÝ VĨNH
436 N 10TH ST
SAN JOSE, CA 95112
Đ.T.: (408) 288-9584

4- T/V HAI KHÔNG
392 WAYMAN LANE
OROVILLE, CA 95966
Đ.T.: (916) 589-4621

5- T/Đ PORTLAND
1522 S.E. 139TH AVE.
PORTLAND, OR 97233
Đ.T.: (503) 257-8657

6- T/Đ THÔNG HẢI
4806 LARUE ST.
DALLAS, TX 75211
Đ.T.: (214) 331-9124

7- T/Đ DALLAS
3118 VILLA SUR TRAIL
DALLAS, TX 75228
Đ.T.: (214) 613-3979

8- HỘI AHVV.HOUSTON
T/Đ TỨ THÔNG
202 HAWKINS
HOUSTON,, TX 77037
Đ.T.: (713) 448-7460

9- T/Đ MAI BÌNH
11631 OLD TELEGRAPH RD
HOSTON,,TX 77067

10- T/Đ HỒNG B. HOÀNG
7567 QUAIL RUN LANE
MANASSAS, VA 22110 USA
Đ.T.: (703) 369-6157

11- T/V NHẪN HÒA
4104 GOLDSBY ST. S.W.
OLYMPIA, WA 98512 USA
Đ.T.: (206) 357-5675

12- T/Đ THIỀN THỨC
15001 NEECE ST.
WESTMINSTER, CA 92683
Đ.T.: (714) 894-7485

13- T/Đ Culver City
5333 INGLEWOOD BLVD.
CULVER CITY, 90230
Đ.T. (310) 827-0430

14- T/Đ LY MOORE
14744 DILON AVE.
WOODBRIGDGE, VA. 22193
Đ.T.: (703) 670-8696

ÂU CHÂU

1- HỘI AHVV PHÁP
RES.LE VALLONA
12 RUE ALLENDE SALVADOR
9200 NANTERRE, FRANCE

2- T/V QUI THỨC
LIEU-DIT LE SEN-AILLET
AMPHION, PUBLIER, 74500
FRANCE
Đ.T.: (5) 070-8355

TẠI ÚC CHÂU

T/Đ MELBOURNE
c/o Phạm Thị Tranh
41 Hamel street
Box Hill South,Vic 3128
AUSTRALIA
Tel: (03) 808 1726

T/Đ ADELAIDE
c/o Lê Tấn Sanh
4 Cobham Court
Ingle Farm SA 5089
Tel: (08) 263 1597

c/o Đỗ Văn Tri Huyện
17 Percy street
Seaton , S.A 5023
Tel: (08) 452069

T/Đ PERTH
c/o Nguyễn Ngọc Ánh
8 Reedy Court
Balga WA 6061
Tel: (09) 344 5707

T/Đ SYDNEY
c/o Bùi Đông Phương
80A Sir Joseph Bank st
Bankstown NSW 2200
Tel: (02) 707 2072

T/Đ GIAO LIÊN
c/o Vũ Quang Minh
243 Wilson Rd
Greenvalley NSW 2168
Tel: (02) 826 0345

T/Đ SURREY HILLS
c/o Trương Hòa Hưng
34/149 Dovonshire ST
Surrey Hills NSW 2010
Tel: (02) 698 2415

T/Đ Trần Ngọc Minh
28 Rundle Road
Green Valley NSW 2168
Tel: (02) 826 0038